

P. Beller Tilmann

15 PERC SZERETET

15 PERC SZERETET

házaspárok számára

P. Tilmann Beller
előadásaiból összeállította
dr. Csermák Kálmán és Alice

Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítvány
Óbudavár, 2004

ISBN 963 216 376 1

Kiadja a
Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítvány
8272 Óbudavár, Fő u. 14.
Tel./fax: 87/479-026
schoenst@axelero.hu • www.schoenstatt.hu
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke
Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre, Balatonfüzfő
Nyomás: OOK Press nyomda, Veszprém
Felelős vezető: Szathmáry Attila

ELŐSZÓ

Ez a szöveg egy családközösség* számára készült. Három hónapon át a házaspárok naponta kazettáról meghallgattak egy-egy fejezetet, kicsit csendben maradtak, majd beszélgettek róla egymással. Ilyen módon meleg és szép perceket töltöttek együtt.

Ha Önök házaspárként együtt akarják olvasni ezt a könyvet, tanácsolom, hogy a következőképpen használják:

- keressenek maguknak egy nyugodt, kényelmes helyet;
- olvassanak el egy fejezetet (csak egyet);
- maradjanak csendben néhány percig;
- ha tudnak, beszélgessenek egy kicsit a „*Feladatról*”.

Ne feledjék, ha házaspárként együtt vannak, Jézus jelen van közöttük; a házasság szentség! És ahol Jézus van, ott jelen van a Szűzanya is: Ők ketten szeretik egymást.

2004. január 31.

Tillmann atya

* Az első családszövetségi évfolyam számára 2003 nyarán

BEVEZETÉS

1. Időt ajándékozunk egymásnak

Kedves Barátaim!

Ez ennek a lelkigyakorlatnak az értelme: Még egyszer együtt lenni; még egyszer szemlélni, hogy milyen jó, szép és mély személy a társunk. Ez nem volt nehéz, amikor fiatalok voltunk. Szívesen találkoztunk egymással. Talán a szüleink kicsit haragudtak, amikor édesanyánknak azt mondtuk: „Nincs időm!” És közben ezzel a lánnyal (fiúval) annyi sok időt eltöltöttünk. Ez talán nehéz a szüleiknek, de nekünk nem volt nehéz. Szép volt! És olyan sok dolgot meg kellett beszélnünk, át kellett gondolnunk, megtennünk. Ezt a minőséget szeretnénk még egyszer megtalálni. Milyen az, ha vele együtt vagyok? Milyen az, amikor érzem, hogy közel van? Milyen az, ha érzem, hogy boldog vagyok, ha közel van?

Meg lehetne ezt tenni? Igen, ez lehetséges. És mi együtt fogjuk ezt a Terciát végezni.

Az első, hogy először nem a nehéz és rossz dolgokról beszélünk. Ezt talán majd később. Először arról beszélünk, ami jó volt; arról, amikor a Szentlélek nálunk volt.

Feladat: Visszaemlékszünk arra, hogyan kezdődött a szeretetünk; visszaemlékezünk és elmondjuk egymásnak: mi volt szép. Elég csak egy dolgot megnevezni, nem kell sokat. Mi volt szép abban az időben? És mindenki kimondja ezt a másiknak most, amikor a háziszentélyben vagyunk, és egy kicsit csendben maradunk és emlékezünk.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

I. A házasságunkban megtapasztalt isteni vezetés

2. A Jóisten köztünk van a házasság szentségében

Kedves Barátaim!

Még egyszer időt akarunk szakítani erre. Miről van szó? Ismerős, előttünk jól ismert az Oltáriszentség. Ez azt jelenti, hogy a szentmisében Jézus hozzánk jön. És mielőtt áldozni megyünk, beismerjük, hogy szükségünk van Rá; szükségünk van arra, hogy kapjunk valamit. Az ember nem úgy létezik, mint egy kő, hanem ennie kell, hogy élhessen. Amikor áldozni megyünk, elismerjük ezt a gyengeségünket: Ilyenek vagyunk! Szükségünk van Rád! Kell, hogy eljőjj hozzánk, Urunk! És ily módon Jézus igazi étel. Ő hozzánk jön mint étel és erőt ad a további élethez.

A házasság szentsége egy kicsit más. A házasság szentségét akkor tapasztaljuk meg, amikor odaadjuk magunkat egy másik embernek. Azt mondjuk: Nélküled nem tudok élni. Ilyen nyitott szívvel mondjuk együtt a Jóistennek: Nélküled nem tudunk élni. Elismerjük ezt a gyengeségünket és a Jóisten erejét, amellyel tovább tudunk élni. Te vagy a mi benső erőnk. Ez nagyon szép, hogy itt a Jóisten jele egy konkrét ember. Ezzel a jellel mondja Isten: Veled akarok lenni; Hozzád akarok jönni; Melletted akarok állni; Veled akarok menni az életen át.

Feladat: Néhány pillanatig, percig szemléljük ezt a gondolatot: Nélküled nem tudok élni! Ezt mondjuk először a társunknak: Nélküled nem tudok élni! Miért? Mert Jézus nélkül nem tudunk élni. És ha mély egységre találunk a társunkkal, akkor Jézus köztünk van. Ő mondta: Ha ketten vagy hárman az én nevemben együtt vannak, akkor én ott vagyok köztük. Jézusnak mi, ketten mondhatjuk: Nélküled nem tudunk élni. Ez nagyon szép! Ha Jézus köztünk van, akkor újra és újra azt mondja nekünk: Veletek vagyok; Veletek vagyok a világ végéig.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

3. Isten velünk volt az elmúlt időkben

Kedves Barátaim!

Ezt többször is szemlélni fogjuk még. Ma kezdjük ezt a szép munkát. Először is keresünk a múltban egy szép dolgot. Mi volt szép?

Kérem szépen, ne mindjárt a rossz dolgokról beszéljenek! Gyakran kevés az erőnk ehhez. Sokszor nincs erőnk megváltozni. Kimondhatjuk, hogy ez és ez rossz volt, de ez nem segít, Barátaim!

Előbb új erőt kell nyerni a mély kapcsolatból. Ezt lehet! Ezért visszatekintünk az életünkre: Mi volt szép? Mi volt jó? Csak egy dolgot nevezünk meg. Talán például amikor az első gyermekünk született és családdá lettünk; talán egy szép munkát a házukban: új bútor vásárlását... Nem a tárgy a fontos, hanem az, hogy szép volt. Visszaemlékezünk és észrevesszük, hogy a tapasztalatunk mögött a Jóisten áll, Schönstattban így mondjuk: az élet Istene. Ő állt a szép dolog mögött és ajándékozta ezt nekünk. Talán ez egy kicsit új, talán csak annyit tudtunk, hogy szép volt. Talán sose gondoltunk arra, hogy ez a Jóisten ajándéka volt. Szép lenne, ha a Terciában újra szemlélni tudnánk az életünket! Új fényben – ebben az esetben –, isteni világosságban szemlélni, megnézni az egész életünket, konkrétan az egész közös életünket. Erről lesz még szó.

Feladat: Most csak egy konkrét tapasztalatot veszünk, és szemléljük, hogy ez a szép, közös tapasztalat mögött ott volt a mi jó Istenünk, az életnek a jó Istene.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

4. A Jóisten egymásnak teremtett minket

Kedves Barátaim!

Tovább szemléljük a Jóistent az életünkben. Amikor a Jóisten elgondolta a társamat: az ő belső és külső képét; amikor konkrétan elgondolta, hogy milyen legyen: nevetős vagy szomorú típus; vidám vagy dolgozós...; amikor a Jóisten ezeket elgondolta, mindig rám gondolt; mindig az én szellemi képem volt előtte. Nem egyedül jöttem a világra, hanem egy másik emberrel együtt. Nem mindig érthető, hogy mire gondolt a Jóisten, amikor teremtett bennünket, de ez akkor is így van. Ritkán érthető a Jóisten, aki a mi személyünket és a testünket teremtette, mert Ő nagyon-nagyon okos, és nagyon-nagy szellem. Nézzék, Számára nem nehéz egyetlen pillanatban sok millió és millió csillagot kigondolni, egészen átfogni és tudni, mi van minden atomban. Mi ezzel szemben nem vagyunk túl okosak; egy kicsit igen, de nem nagyon, és ezért a Jóisten tervét gyakran alig tudjuk megérteni. Ez nehéz nekünk. Csak a mennyben fogjuk lassan-lassan megérteni, hogy mit, miért csinált az életünkben és a társunk életében. És Barátaim, most éppen megmarad nekünk a sötétség. De hisszük, hogy amikor a Jóisten teremtett engem és a társamat, akkor azt akarta, hogy mi együtt legyünk; egy egység legyünk.

Feladat: Ezt a gondolatot vesszük a mai napra, néhány percig szemléljük: Jóistenünk, a társamat Te alkottad a számomra. Te teremtetted a társamat a számomra!

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

5. Istennek terve van velünk

Kedves Barátaim!

Van egy isteni terv, mely összeköt minket. Isten tervében egyetlen egységet alkotunk. Természetesen ez az egység még nincs készen. Ez az egység lassan növekszik.

Vásárlunk egy autót és az nem működik, mert elromlott. Mondjuk az eladónak, hogy nem működik. Ha akkor ő azt válaszolja: „Hja, nem működik. Növekednie kell még. Várni kell, türelem, türelem. Néhány év múlva jó autó lesz...” Akkor azt gondoljuk, hát ez az ember nem egészen komplett.

De nálunk ez a helyzet. Az egység köztem és a társam között növekszik. Néha azt gondoljuk, hogy csökken az egység. Ez nem baj, nem mindig értjük, hogy mit gondol a Jóisten. A fontos az egység, mely növekszik. A Jóisten terve az egész életünkre szól.

Feladat: Szemléljük ezt a gondolatot: Bármilyen is volt, a Te terved szerint segít, hogy növekedjék a mi egységünk.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

6. Isten engem érted alkotott

Kedves Barátaim!

Amikor a Jóisten teremtett engem, az volt a szeme előtt, hogy társat adjon a társamnak; hogy mi egymás társai legyünk. Amikor a Jóisten kialakította az én személyemet, akkor arra gondolt, hogy ezt a személyt – vagyis engem – oda akar ajándékozni ennek a másik embernek. Ő minket a társunkért teremtett. Ez valami érdekes dolog. Mi nemcsak Isten bölcsességéből jövünk, hanem valamilyen módon a társunkból is jövünk. Amikor Ő kigondolta, hogy milyen lesz a társunk, azt is látta, hogy neki szüksége van egy társra. És erre való tekintettel találta ki a mi személyünket. Azt mondhatom a társamnak: „A Jóisten engem Érted alkotott; Érted teremtett.”

Ezt lehet tréfásan is használni, ha a házastársam haragszik, mert azt vagy azt vagy azt... csináltam, akkor azt lehet mondani: „Mit akarsz?! Engem azért teremtett a Jóisten, hogy Te szent legyél! És a türelem nagyon fontos, ha valaki szent akar lenni.”

De Barátaim, most kicsit komolyan mondom, ismerek egy embert, aki nagyon-nagyon szenvedett a társa miatt, és ilyen módon szent lett. Ez nehezen érthető, de így van.

Én (ez a konkrét ember) és a másik (a társam) itt a földön vagyunk; és olyanok vagyunk, hogy ez segít a társunknak, hogy teljesíteni tudja életfeladatát.

Feladat: Néhány percig szemléljük: Te engem érte alkottál.

Gyermekekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

7. Az első találkozásunk

Kedves Barátaim!

Tovább szemléljük a szent történelmünket. Nemcsak arról van szó, ami volt és elmúlt. A történelmünk jelen van az életünkben. Amit átéltünk, tovább él bennünk, mint valami szép vagy rossz dolog. És ezért fontos, hogy újra és újra szemléljük azt, ami volt. Ma szemléljük az első találkozásunkat. Találkoztunk, észrevettük egymást, és ez érdekes volt. A szeretet lassan növekedett vagy mindjárt jelen volt egyszerre. Ami az előtt nem volt, de aztán lehetővé vált, az azért lehetséges, mert a Jóisten segített, hogy megtaláljuk egymást. Az egymásra találásunk mögött megláthatjuk a Jóistent, aki egymáshoz vezetett bennünket. Az Ő akarata volt, hogy megtaláljuk egymást. Az volt a terve az életünkről, hogy mi, ketten, egyek legyünk. Már akkor, amikor megteremtett minket, arra gondolt, hogy ezek ketten egyszer majd találkozni fognak. Szép lenne még egyszer ezt az első találkozásunkat szemlélni: Hogy is volt? És a találkozásunk mögött szemlélni a Jóistent, aki vezetett minket; aki a találkozásunk mögött állt. Nem mindig értjük meg, amit a Jóisten tesz. De fontos, hogy megértsük, hogy Ő igazán jelen van az életünkben, ott áll mögötte. És ami volt, igaz, hogy elmúlt, de most új fényben láthatjuk; a hitünk fényében. Általában minden ember tudja, hogy ha valami nagy baj, betegség van, ha meghal valaki, akkor az esemény mögött a Jóisten áll. Ezt mondják. Mi egy kicsit előbb kezdjük megtalálni Őt. Ott volt Ő már a találkozásunk mögött is. És így az első találkozásunk a jövőben talán a Jóistennel való találkozássá lesz. Nem mondom, hogy kell, de szép lenne, ha összegyűjtenék egy füzetbe: „Itt a Jóisten velünk volt.” Abban az időben nem vettük ezt észre, de most, amikor kicsit öregebbek vagyunk és mélyebb a hitünk, most már látjuk.

Feladat: Szemléljük az első találkozásunkat. Felelevenítjük az eseményeket. Majd csendben maradunk és hisszük, hogy Te, Jóistenünk, ott voltál a mi első találkozásunk mögött.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

8. Az első nehézségek közöttünk

Kedves Barátaim!

Nem könnyű megérteni egy embert. Amikor először ismerkedünk valakivel, akkor azt látjuk, amit látni akarunk, és amit nem akarunk látni, azt nem látjuk. Különös dolog ez, de így van. A tudomány ezt a jelenséget projekciónak nevezi. Amit látni szeretnék, azt belevetítem a másikba. Mindent, amit csak akarok, így megtalálhatok benne. Ha így marad, akkor ez nagyon rossz és nagyon nehéz lesz. Ha Isten kedves volt hozzánk és kegyelmet adott, akkor nem-sokára kezdődött közöttünk egy kis nehézség. Nem értettük egymást, a másik, a társunk kicsit idegen lett. „Hogy gondolhatsz ilyet?! Miért tetted ezt?!” Talán nem akartuk ezt elfogadni és ezért ráhagytuk. Azt mondtuk: Biztos rosszul értettelek. De az az igazság, hogy nem értettem őt. Erről lesz most szó. Még egyszer vissza lehet hozni és szemlélni: Hogyan volt ez akkor? Az első nehézségek közöttünk. Egy kicsit nehéz, mert ez nem tetszik. És azért, mert nem tetszik, nehezen találjuk meg az emlékezetünkben. De volt ilyen. Ha még egyszer szemlélni lehet egy ilyen helyzetet – amikor nem értettük egymást –, akkor ez, Barátaim, nagyon jó dolog. Nehéz, de jó. Miért? Mert megtanulhatjuk a Jóistentől, hogy miért tette ezt velünk, hogy nem értettük meg egymást? És miért tette ezt? Azért, hogy mélyebben megértsük egymást. Hogy ne a kivetített saját képet szeressük a másikban, hanem a társunk igazi arcát. Ha ezt megtaláljuk, Barátaim, és készen vagyunk szemlélni társunk igazi arcát, akkor lehetséges a növekedésünk. Mi növekszik bennünk ilyen módon? Tágabb lesz így a szívünk. Ha szemlélek egy embert, akit nem értek; ha újra és újra mondom neki, hogy nem értelek, de szeretlek, akkor növekszik, tágabb lesz a szívünk; növekszik a személyiségünk. A Jóisten természetesen megérti a másikat. Ő alkotta őt ilyennek. A Jóisten nagy, mi pedig kicsik vagyunk...

Még egyszer visszatérünk a múltba és keresünk egy olyan helyzetet, amikor nem értettük egymást; még egyszer megízleljük ezt a tapasztalatot. Barátaim, ez munka! Azért, mert nem nagyon kényelmes. Ekkor mondják a társunknak: Nem értelek, de szeretlek. És meglátjuk e nehézség mögött a Jóistent, aki ezt nekünk készítette. Barátaim, ezt Ő tette, nem valami emberi nehézség volt! Ő tette, hogy tágabb legyen a szívünk.

Feladat: Szemléljük, hol nem értettük meg egymást az első időben.

Még egyszer megnevezzük, kimondjuk, és akkor nézzük a Jóistent a dolgok mögött, aki azt akarta, hogy növekedjen a szeretetünk.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

9. Szokások a családukbán, ahonnan jövünk

Kedves Barátaim!

Minden családuknak meg vannak a saját szokásai. Hogyan étkezőnk; milyen a lakásunk, milyenek a bútorok; hogyan beszélünk egymással; hogy öltözködünk; karácsonyi szokásaink; hogyan töltjük el a szabad időt? Ezek az otthonról hozott szokások valamilyen módon, lélektani értelemben „szentek”. Például minden érett ember hajlandó elfogadni, ha azt mondom neki, hogy ezt vagy azt nem jól tetted. Azt válaszolja: Hát én azt gondoltam, hogy ez jó, de ha Te azt mondd, hogy nem jó, talán ez is igaz, majd gondolkodom rajta. De ha azt mondom, hogy a te családod ezt nem jól csinálta, ez veszélyes! Ezt nem szívesen halljuk. Nem fontos, hogy miért, de így van. Ami otthon volt, az nekünk fontos, erős és annak így kell lenni! Ez érdekes, de így van! Ha a családunkról van szó – ahonnan jövünk –, nagyon érzékenyek vagyunk. Ezért nagyon fontos, hogy erről beszéljünk. Azt mondjuk: Ez és ez, ami nálatok otthon volt, tetszik nekem. Ez a Ti szokásokat jó dolog, tetszik nekem. Beszélünk egy kicsit a másik családjáról (ahonnan jön), és azt mondjuk a társunknak, hogy tetszik nekem a családod.

Feladat: Szemléljük a társunk otthoni családját. Néhány perc után mondjuk, hogy a Te családudban mi volt szép; ez a szokásokat tetszik nekem.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ráuk. Ámen.

10. Nehézségek a családjunkban, ahonnan jövünk

Kedves Barátaim!

Miután beszéltünk a másik családjának jó szokásairól, lehet szó a nehézségekről is, arról ami nem tetszett. Talán nem találunk ilyet. Ez nem baj, akkor várunk öt percet, aztán tovább megyünk.

De, Barátaim, ez néha elég nehéz, mert ezt nem akarjuk hallani, ezért nem engedjük, hogy a tudatunkba jöjjön.

Most egy kicsit megnézzük: Mi nem tetszett a Te családjában?

Megint a Jóistent találjuk e dolog mögött. A Jóisten azt akarja, hogy növekedjen a szívünk. Ez a mély és erős dolog a szívünkben, az öntudatunkban – mint az otthoni szokásrend –, nagyon segít ebben. Szemléljük, ami nem tetszik a társunk családjában és elfogadjuk. Te – az én szeretett társam – ilyen házból jössz, és én elfogadom ezt a házat. Elfogadom a múltadat.

Barátaim, ha ez sikerül, ez nagyon jó dolog!

Elfogadom, hogy a Jóisten így vezetett Téged! A Te történelmed az én történelmem lesz!

Feladat: Néhány percig ezt szemléljük, és mondjuk: elfogadlak a (régi) otthonoddal, a múltaddal együtt.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

11. Hol tapasztaltam, tapasztaltuk meg először a Szűzanyát?

Kedves Barátaim!

Visszaemlékezünk és mesélünk egymásnak egy kicsit arról, hogyan jelent meg a Szűzanya az életünkbe? Hogyan volt? Melyik volt az első igazi személyes tapasztalat? Talán még gyermekek voltunk; talán később. Talán volt olyan megtapasztalás, amit mi ketten együtt kaptunk; hogy a Szűzanya és a társunk, vagyis mi hárman együtt voltunk. Megint szép és fontos lenne egy konkrét emléket feleleveníteni: Hogyan volt, milyen volt akkor? Hogy éreztük magunkat? Hol volt ez az első kapcsolat a Szűzanyával? Mikor volt az első olyan kapcsolat, amikor éreztük, hogy odafordul hozzánk? Amikor éreztük, hogy fontosak vagyunk neki? Ezek a személyek a mennyben csinálnak is valamit. Nemcsak ülnek a trónon és énekelnek himnuszokat a Jóistennek. Biztosan ezt is teszik és örömmel dicsérik a Jóistent, mert Ő olyan jó és kedves és szimpatikus. De ők odafordulnak hozzánk is. És a Szűzanya odafordult hozzánk, és szeret minket.

Visszagondolunk, emlékezünk és talán mesélünk egymásnak egy kicsit erről. Hogyan és mit tapasztaltunk az életünkben? Aztán mi ketten együtt: Hol volt az első közös találkozásunk vele; amikor megtapasztaltuk, hogy a Szűzanya közel van hozzánk és szeret bennünket? Természetesen később nagyobb megtapasztalásunk is lett, amikor ő odajött a házukba, a háziszentélyünkbe. Ő most velünk lakik.

Feladat: Beszélünk arról, hogy hol tapasztaltam meg először a Szűzanyát? Szép és mély Mária-élményeim közül melyik volt az első, ami közös volt?

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

12. Hol tapasztaltam, tapasztaltuk meg először Jézust?

Kedves Barátaim!

Most egy másik személyről lesz szó. Az új témánk: Jézus. Itt is ugyanazt szemléljük. Visszaemlékezünk, szemlélünk és elidőzünk egy kicsit a szemlélődésben. Talán egymásnak is elmesélünk valamit, de csak akkor, ha a szívünk is megengedi. Mert vannak olyan finom dolgok, amikről nem lehet beszélni még a házastárssal sem. Ilyen módon Jézus néha egy kicsit „féltékeny” – tréfásan mondom –, és azt akarja, hogy amit megtapasztaltunk Vele, köztünk: Jézus és köztem maradjon. De sok mindent tovább is tudunk adni a házastársunknak.

Valószínűleg az első tapasztalatunk Jézussal az első áldozáskor volt. Amikor Jézus az Oltáriszentségben hozzánk, a szívünkbe jött. Sokszor ez szép élmény szokott lenni, és kedves Barátaim, ez az élmény növekedni tud. Nem marad úgy. Ha most Jézussal beszélünk róla, akkor mélyebben látjuk ezt a múltbeli találkozásunkat. Érdekes, de lehetséges, hogy növekedjék a kapcsolat, ha emlékezünk. Ő szeret minket, és ezt valamilyen módon megmutatta nekünk.

Másik oldal: Hogyan tapasztaltuk meg mi ketten az Urat, aki köztünk lakik a házasság szentségében. Biztosan van sok millió ember az egyházban, akik Jézust személyes módon megtapasztalták az Oltáriszentségben. De Barátaim, biztosan csak nagyon kevesen vannak, akik megtapasztalták az Ő jelenlétét a házasság szentségében. Érezhető, látható módon. Ez így van! Talán mi, schönstatti családok, ezt fogjuk továbbadni az egyháznak. Talán ha egy schönstatti családunk szent lesz, és az egész egyház olvashatja a naplójukat; hogy ők ketten találkoztak Jézussal. Talán majd egyszer így lesz! Ez az én álmom, de az én álmom ebben az esetben nem fontos. Fontosabb a konkrét életünk, fontosabb a konkrét tapasztalatunk: Jézus köztünk van! Talán csak néhány percig elidőzünk Vele és mondjuk: Te itt vagy! Te jelen vagy! És kérem szépen, add, hogy észrevegyük a jelenlétedet!

Feladat: Egy kicsit visszaemlékezünk: Hogyan volt az első tapasztalatunk Jézussal? Hol tapasztaltam meg először, hogy Jézus velem van? És ha lehet, mesélünk róla egymásnak.

Hol és hogyan tapasztaltuk meg együtt Őt a házasság szentségének közösségében? Hol vettük észre mi ketten, hogy Jézus jelen van a házasságunk szentségében?

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

13. Isten – atya

Kedves Barátaim!

Mai napon a Mennyei Atyáról lesz szó. Jézus küldetése volt, hogy tudtunkra adja, hogy a Jóisten atya, a mi Atyánk. Ez nagyon szép dolog! Nem sok olyan vallást találunk a világon, ahol Isten atya. Jézus, az Isten Fia hozta ezt nekünk. Jézusnak mély kapcsolata volt Istennel. Így szólította: „Apu!” A héber „abba” szó, magyarul apu; nem atya, hanem apu. Nagy gyengédség érezhető közöttük. Mi még komolyan mondjuk: Atya; mi Atyánk, aki a mennyekben vagy. Ez is jó. Talán soha sem tapasztaltuk meg igazán, hogy Ő a mi Atyánk. Talán most kezdődik. Odafordulok az Atyához és mondom Neki: „Te vagy az én jó Atyám!” Vagy talán azt mondom Neki: „Apu!” Úgy, ahogy régen, amikor kicsi voltam, és édesapámhoz fordultam és mondtam neki: „Apu!”

Aztán ránézünk a társunkra, és azt szemléljük, hogy a Mennyei Atya rátekint és szereti őt, mint gyermekét. Ez nagyon szép kép, hogy a Mennyei Atya rátekint az én társamra és szereti őt, mint gyermekét. Mondhatjuk a Jóistennek: „Te szereted őt. Ő a Te gyermeked!” Csendben maradunk, nem csinálunk nagy „színházat”, csak azt mondjuk: „Te szereted a társamat, mint gyermekedet!”

Talán ketten odafordulunk a Jóistenhez és mondjuk: „Te vagy a mi jó apánk! Te szeretsz minket!” Természetesen ez a szeretet néha egy kicsit fárasztó, ugye? Mert a Jóisten jobban tudja, hogy mi jó nekünk, mint mi. És ez azt jelenti, hogy végül Jézussal a keresztfán vagyunk. Ez az élet, Barátaim! De ebből nem csinálunk nagy „színházat”. A Jóisten jó, nagyon jószágos, Barátaim, szimpatikus és mindig szeret minket. Ha fáj, amikor Jézussal a keresztfán vagyunk, akkor is azt kell mondanunk, hogy Ő szeret bennünket. És ez nagyon szép! Amikor Kentenich atyánk visszajött Milwaukee-ból, ahol 14 évig volt, azt mondta: Most szemlélnünk kell és beépítenünk az életünkbe, hogy a Mennyei Atya nemcsak atya, hanem irgalmas atya. Ő irgalmas! És mi kicsik vagyunk, jaj, és bűnösök; néha magunkat kb. semminek érezzük. De ez nem baj, Ő a mi jó atyánk! Néha érezhető ez a folyam, ez az áramlás, ez az erő, ami Tőle jön a szívünkbe és betölt bennünket.

Feladat: Kicsit csendben szemléljük:

Te vagy az én jó Atyám!

Te vagy az én társam jó Atyja!

Te vagy a mi kettőnk jó Atyja!

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

14. Az angyalok és a szentek szeretnek minket

Kedves Barátaim!

Nekünk nemcsak a földön hanem a mennyben is vannak barátaink: a szentek, akik kapcsolatban vannak velünk; és az angyalok is, akik szeretnek minket. Mi, emberek, közösségben élünk. Szent Pál vagy inkább Szent János mondta: „Beléptünk a szentek közösségébe.” Létezik egy ilyen közösség és mi benne vagyunk. Van őrangyalunk és beszélhetünk vele. A társunknak is van őrangyala és vele is lehet beszélni. Van védőszentünk, akinek a nevét viseljük, ő ismer minket és imádkozik értünk. Ilyen módon tehát sok angyal és szent van a mennyben, akikkel kapcsolatban vagyunk, akik velünk élnek. Szép egy ilyen közösségben élni. A vidámság hangulata, lelkülete és öröm van ebben a közösségben. Nem szigorúan, hanem türelmesen fordulnak felénk. És bármi is történik, gyengédek hozzánk. Nagyon szép, ahogy az emberekkel bánnak, halkán, csendesen, nem kiabálnak, nagy „színház” nélkül. Itt vagy ott a mi schönstatti szentjeinkhez is kapcsolódunk, Engling Józsefhez, Kentenich atyához, boldog Leisner Károlyhoz és a többiekhez.

Feladat: Együtt leülünk, elcsendesedünk és a nevükön szólítjuk ezeket az angyalokat és szenteket, akiket szeretünk. Mondjuk nekik: „Hisszük, hogy Ti szerettek minket.”

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

15. Közös életünk eseményei mögött Isten állt

Kedves Barátaim!

A terciánkban szemléljük az életünket, mint a Jóisten ajándékát. Nemcsak a kapcsolatunk a Jóisten ajándéka, hanem a közös történelmünk is. Ebben mindig újra találunk jó dolgokat, a Jóisten ajándékait. De találunk benne nehézségeket is. Van benne tehát boldogság és feladat is. Ez a mi módosulásunk, a saját életünket mint a Jóisten ajándékát szemléljük. Ez feladat és munka, kedves Barátaim! Nem mindig könnyű! De reméljük, hogy Kantenich atyánk segíteni fog nekünk, mert ez az ő találománya, hogy ennek a lelki gyakorlatnak folyamán megírjuk életünk regényét. A közös életünk történelmét, hogy mi volt köztünk. Amikor ezt szemléljük, növekszik a hitünk, hogy „Te, Jóisten, velünk voltál!” Ezért talán jó lenne, kedves Barátaim, egy füzetet venni, és ebbe leírni a közös életünk fontos eseményeit. Melyek voltak a mi közös életünk fontos eseményei? Akkor ezeket többször is el lehet olvasni, újra és újra ízlelni. És ami mélyen megérint, annál hosszabban elidőzők, többször megízlelem a Jóisten ajándékát vagy nevelését, nevelő kezét.

Mit csinálunk tehát a terciátusban? Megszemléljük, hogyan vezetett minket a Jóisten. De ezt nemcsak úgy általában, hanem konkrétan. Egy-egy konkrét esemény mögött látjuk a Jóistent, aki szól hozzánk. Azt mondja: „Mindig Veled voltam! Mindig Veletek voltam!” Bármilyen tapasztaltunk, a Jóisten kezéből jött hozzánk. Azt mondja Jézus, hogy nemcsak az ég jeleit kell magyarázni, amit az írástudók csináltak, hanem az idők jeleit is meg kell érteni és a Jóistent meglátni az események mögött.

Feladat: Nekünk van egy szent történetünk, amikor közel volt az Istenünk. Vesszünk egy füzetet és néhány fontos eseményt leírunk, ami nekünk, a személyünknek fontos volt. Szép lenne, ha először a férj és a feleség külön írná le, ami nekik a múltban fontos volt, és azután ezt együtt szemléljük: Mi volt nekünk fontos, szép, erős vagy nehéz? Észrevesszük, hogy az életünk eseményei mögött Isten állt.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

II. Emberek az életutunkon

16. „Rátok bízom ezt a gyermeket!”

Kedves Barátaim!

A Jóisten vezet minket. Az életünk története szent történet. Természetesen ez azért van így, mert Jézus a szívünkben lakik. De nemcsak a szívünkben, hanem a házasságunkban is. Ő velünk növekszik, kísér minket az életünkben.

Szemléljük most a gyermekeinket az életutunkon. Szép tapasztalat volt, amikor a családunkba gyermek érkezett. Érezhető volt, hogy a Jóisten használ bennünket. E várt gyermek mögött a Jóisten így szólt: „Rátok bízom ezt a gyermeket.” Ez nagyon szép és mély volt, hogy a Jóisten egy új emberi életet adott nekünk. Érezhető a Jóisten bizalma. De az is érezhető, hogy mi egy kicsit gyengék vagyunk. Először szemléljük az örömet, amit akkor éreztünk, amikor megjött a gyermek. És nemcsak az első gyermek, hanem a többi is. Aztán pedig, hogy nemcsak a Jóisten bizalmát éreztük, hanem az Ő közelségét is. Természetesen a Jóisten jelen van a gyermekeink szívében, mert keresztények. Emiatt, a gyermekeink által a háziszentélyünk, a családi szentélyünk növekszik. De van valami más is. A gyermekek nevelnek minket. Igen, jól hallották, a gyermekek nevelnek és neveltek minket. Ez azt jelenti, hogy a gyermekek kísérésének feladata kitágította a szívünket. Növekedett a házastársi kapcsolatunk is. Ez alatt azt értem, hogy fontos lett, hogy mindig újra beszéljünk egymással a gyermekekről. Csak így növekedhet jól egy gyermek, ha a szülei egységesek vele szemben. Ezért az a feladat, hogy újra és újra beszéljünk a gyermekünkről, mélyebb egységre hoz egymással bennünket.

Feladat: Néhány percet beszélünk most erről: Mi volt szép? Hogyan éltük meg a Jóistennek ezt az ajándékát, hogy gyermekeink lettek? Mi volt szép abban, hogy gyermekeink vannak?

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

17. Barátaink mögött a Jóisten áll

Kedves Barátaim!

Szemléljük, hogy a Jóisten közel van. A gyermekünk mögött láttuk a Jóistent, aki meg akart ajándékozni bennünket. Majd később szó lesz a másik oldalról, a gyerekeinkkel kapcsolatos nehézségekről is. De most először a jót, a pozitívát, a könnyűt szemléljük.

Nézzük most tovább az embereket az életutunkon: a barátainkat. Vannak barátaink. Emberek, akik kapcsolatban vannak velünk és szeretnek minket. Ők a barátaink. Emlékszünk, hogy Jézus az apostoloknak azt mondta, nem szolgálaim vagytok, hanem a barátaim. A barátság egy mély, személyes kapcsolat. A szeretetről van itt szó, a közelségről, arról az érzésről, hogy jó érzés a barátunkra gondolni. Finom légkör van a barátunk és a házasságunk között. Ezt a Jóisten hozta létre. Ő adta nekünk az ilyen finom, személyes emberi kapcsolatra való képességet. Ez érdekes! Nem vagyunk egyedül a világon, vannak ilyen kapcsolataink. Azt mondja a Jóisten: E kapcsolatokban én szeretlek Titeket. Ez természetesen ugyanaz, mint a házasságban: hasonló vagyunk a Szentháromsághoz, ahol mély kapcsolat van az Atya és a Fiú között a Szentlélekben. Így azt lehet mondani, hogy a barátság lelke a Jóisten Szentlelke. Ha van ilyen barátság, akkor mindig ugyanúgy nagynak látjuk a barátunkat, örülünk, ha közel van és szívesen beszélünk vele.

Feladat: Hol vannak a mi barátaink? Kik a barátaink? Csendben szemléljük, hogy a barátaink mögött a Jóisten áll.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

18. Tanáraink, apánk és anyánk, papjaink

Kedves Barátaim!

Tovább nézzük az életutunkon az embereket, akiket a Jóisten küldött. Most a tanárainkról, apánkról és anyánkról, papjainkról lesz szó. Némely emberen keresztül a Jóisten adni akar nekünk valamit. Azt akarta, hogy növekedjünk általuk. Szép volt velük! Először befogadtunk tőlük valamit és a Jóisten volt mögöttük. Másrészt önállóak voltunk és kezdődött velük egy kis harc. Valamilyen módon kamaszok voltunk. Harcoltunk a tanárunkkal, a papokkal, az apával vagy anyával, és nehéz volt az új önállóság. Ebben a harcban nagyon magányosak voltunk. És ez ismétlődik mindig újra. Soha sincs vége. Mindig újra növekszünk és harcolunk a nagyobb önállóságért. Ilyenkor a Jóisten a szívünkben lakik és azt mondja: Veled vagyok! A Szűzanya, a mi nagy királynőnk és anyánk is ugyanezt mondja: Veled vagyok! Amikor magányosnak érezzük magunkat, Ő vár minket a háziszentélyben és mondja: Veled vagyok!

Ebben az esetben nagyon fontos látnunk, hogy a családmozgalmunkban egy pap soha nem lehet harmadik a házasságunkban. Látható itt-ott valami különös eset; látunk egy atyát, aki valamilyen módon harmadik félként benne van egy házaspár életében. Ez nem jó! Ez nem az Isten akarata. Egy pap jön és megy! Viszontlátásra! De megmarad a szeretet, a tisztelet és akkor minden jó. Nem helyes, ha egy pap mindig jön és beül a házasságba! Barátaim, sok konkrét esetben elmondható, hogy a pap nagyon egyedül van és magányos, és ezért keres egy katolikus családot, ahol otthon lehet. De a pap ily módon való segítése nem a mi feladatunk. Ez a püspök feladata és nem a mienk! És talán a püspök kiválaszt egy öreg vagy jó papot, aki tud segíteni a többi papnak.

Szívesen emlékszünk, hogy itt-vagy ott jó kapcsolatunk volt egy tanárral, egy pappal, és ott sokat kaptunk. Arra is emlékezünk, hogy sokat kaptunk apánktól és anyánktól. Itt van egy nehézség, sokan megrekednek a kamaszkorban az apjuk/anyjuk viszonylatában. Ez nem jó! A kamaszkor után egy jó és mély kapcsolatot kell elnyerni a saját apával és anyával.

Feladat: Megnézzük, hogy kik voltak a tanáraink, vezetőink az utunkon. Nevezzük néven őket és azt is, amit kaptunk tőlük. Ha ezt együtt csináljuk, nagyon szép, mert így növekszik köztük a bizalom.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

III. A Jóistennek terve van

19. Egész életünk a Jóisten szívéből jön

Kedves Barátaim!

Szemléltük, hogy a Jóisten ott áll minden esemény mögött és beszélni akar velünk az események által. Ma és az elkövetkezendő napokban egy másik gondolattal akarunk foglalkozni, amit Kentenich atyántól is kaptunk: A Jóistennek az életünkkel terve van. Azt mondta Kentenich atyánk, hogy a Jóisten ezt a tervet minden részletében pontosan végrehajtja. Ez azt jelenti, hogy nemcsak itt vagy ott találkozhatunk a Jóistennel és beszélhetünk vele, hanem az egész életünkről van egy terve. Mit jelent ez, ha az egész életünket szemléljük? Azt jelenti, hogy a Jóisten szeretetéből jövünk. Amikor Ő ki-gondolt bennünket, egy kép volt előtte, az egész életünk képe. Ezt a képet mi nem tapasztaljuk meg egészen azonnal, hanem lassan bontakozik ki előttünk. Minden nap megtapasztalunk Isten gondolatából valami újat. Így az életünk mindig kicsit érdekes, vajon mit mutat meg a holnap a Jóisten tervéből.

De először valami mást akarunk szemlélni: egész életünk a Jóisten szívéből jön. Már kezdetben, öröktől fogva ez a terv ott volt a Jóistenben. Örülhetünk annak, hogy a Jóisten szívéből jövünk, az Ő gondolatából és bölcsességéből. Ez utóbbit nagyon fontos látnunk, mert sokszor nem értjük Őt. Nem értjük teljesen, tökéletesen, hogy mit gondolt el a Jóisten az életünkről. Ugyanez áll a mennyei életre is. Látják Barátaim, Önök, és remélem, hogy én is egyszer majd a mennyben leszek, és azt, ami majd akkor lesz, most nem látjuk. Nem tudjuk most szemlélni, megfigyelni, mert nem látjuk, nem ismerjük. Ezért az igazi célunkat most csak homályosan, egy picit ismerjük. Ami naponta történik velünk, amit naponta megtapasztalunk, e célunk miatt van a Jóisten terve szerint. Mivel pedig életünk e végső célját nem láthatjuk világosan, azért nem sokat értünk, de hisszük, hogy az egész életünkről a Jóistennek terve van. A mennyben biztos sok mindent meg fogunk érteni abból, amit ma nem értünk.

Feladat: Elidőzünk ebben a gondolatban: Az életünk a Jóisten szívéből jön. Nem értjük, de hisszük.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

20. Életünk részletei egy tökéletes terv részletei

Kedves Barátaim!

Életünk részletei egy nagy terv részletei. Hihetjük, hogy minden összefügg. A Jóisten nem végez félmunkát. Amit Ő tesz, mindig tökéletes. Tehát életünk részletei egy tökéletes terv részletei. Ez erőt ad. Ha nem értem, hogy miért, ha bizonytalan vagyok, akkor mondhatom a Jóistennek: De Te tudod, miért! Így nyugton marad a szívünk. Te tudod, miért! Vagy ha beszélünk egymással, csendesén és nyugodtan azt mondhatjuk: Ő tudja, miért! Ezzel a szóval valamilyen módon odaadjuk magunkat a Jóistennek. Ő tudja! És ez a bizalom, ebben az esetben nemcsak bizalom, mely megnyugtat, hanem azt is jelenti, hogy alázatosak leszünk. Mit jelent az alázat? Azt, hogy magunktól semmire se megyünk, vagy nem sokra, de a Jóisten erejéből sokra vagyunk képesek. Látják, ez nagyon szép, nem értjük, de azt mondjuk: Te tudod! Vagy egymásnak mondjuk, Ő tudja! És ebben a pillanatban, amikor nyugodtan mondjuk egymásnak, Ő tudja, akkor a Jóisten jelen van, közel van és az ereje belénk áramlik.

Feladat: Keresünk az életünkben valamit, amit nem értünk. Beszélünk róla, hogy ezt vagy azt nem értjük, és odafordulunk egymáshoz és csendben mondjuk: Ő tudja. Ez azt jelenti, hogy az a részlet az Ő tervének a részlete és Ő tudja, hogy miért.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

21. Nekünk, kettőnknek otthonunk van Isten tervében

Kedves Barátaim!

A Jóisten tervéről van szó ezekben a napokban. A Jóistennek terve van az egész életünkre. Amit elmondhatunk az egyesek életére, elmondhatjuk a házasságunkra is. Vagyis a Jóistennek terve van a házasságunkra is. Ebben a tervben egész közös történetünknek helye, szép helye van. Ezért gondosan vezetett minket, gondoskodott arról, hogy találkozzunk egymással; ezért voltak a nehéz és a szép, közös tapasztalataink. Nemcsak itt vagy ott volt a Jóisten közel, hanem mindig, mert az egész életünkre terve van. És amit már elmondtunk az egyesek életéről, hogy a teljességet majd csak a mennyben fogjuk látni, ez a házasságunkról is elmondható. Majd ott a mennyben, abban a nagy világban, ahol telve leszünk örömmel, ott végre megértjük, hogy mi volt a Jóisten terve velünk kettőnkkel. Már most legalább annyit mondhatunk, hogy a terv célja, hogy növekedjünk a szeretetben. Ma csak azt tudhatjuk, hogy mi ketten igazán otthon vagyunk a Jóisten tervében.

Feladat: Egy kicsit elidőzünk a háziszentélyben és azt mondjuk: Nekünk otthonunk van Isten tervében, és egy kicsit ezt szemléljük.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

22. A szeretet növelésének öt módja

Kedves Barátaim!

Mai központi gondolatunk: A Jóisten tervének az a célja, hogy növekedjünk a szeretetben. Mindjárt érezzük, hogy itt tennünk kell valamit. Ha lehet azt mondani, itt nemcsak a Jóisten dolgozik. Ebben a tervben a Jóisten mindig újra megszólít bennünket és választ vár. Sok lehetőséget ad és várja a válaszungkat. Mindig az a célja, hogy növekedjen a szeretetünk. Ez érdekes!

Az első feladat: az első meghívás arra, hogy növekedjünk a szeretetben, így hangzik: Jót aludni! Aki jól aludt, jókedvű; és aki jókedvű, annak könnyebb a szeretet. A legjobb ördögök terve a mai korban az, hogy az embereknek mindig nyugtalanul dolgozni, csinálni kell valamit, és amikor lenne egy kis idejük pihenni, akkor még tévén, beszélgetni kell, és így túl keveset alszanak. Ezért a Jóisten tervében az első feladatunk aludni, ha növekedni akarunk a szeretetben!

A második: örülni! Megtalálni a szép eseményeket és egy kicsit elidőzni bennük. Akinek a szívében öröm van, az tud szeretni.

A szeretetben való növekedés harmadik módja: valamit jól csinálni, jól dolgozni. Akinek sikerült egy munkája, jókedvű. Ez lehet a diáknak egy iskolai munkája; vagy ha az anya otthon főz, takarít... Ha jól sikerült a munkánk, jókedvűek vagyunk és jobban tudunk szeretni.

A negyedik: elfogadni a nehézségeket. Növekszünk, ha egy megpróbáltatásban erősek vagyunk és szeretünk.

Ilyen módon meglátjuk lassan-lassan, hogy az ötödik is fontos: a szenvedés. Vannak dolgok, melyeken nem lehet változtatni. Vannak olyan dolgok, amelyeket csak elszenvedni lehet, és odaadni a Mennyei Atyának. Ez is munka, a szenvedés! Végül is levetjük a büszkeséget, ha átélünk ilyen helyzetet. De ez is erőt ad. Tehát nem panaszkodunk, hanem hordozzuk a szenvedést, amelyen nem lehet változtatni. És akkor jó!

Tehát az a Jóisten terve, hogy az életünk a szeretet iskolája legyen. És újra és újra gyakoroljuk a szeretetben való növekedést.

Feladat: Csendben maradunk és csak azt kérdezzük, hogy hol volt számomra olyan helyzet, ahol növekedni tudtam a szeretetben? Hol volt jó pihenés? Hol volt öröm? Hol volt nehézség? Hol volt szenvedés? És ezt kimondjuk, ha lehet, egymás előtt. És e dolog mögött meglátjuk a Jóistent, és hogy növekszünk a szeretetben.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

23. Eszményképünk

Kedves Barátaim!

A Jóisten tervének van egy titkos célja, és ez a mi eszményképünk. Ma ezt szemléljük. Tehát a Jóisten azt akarja, hogy növekedjünk. Azt akarja, hogy lassan kialakuljon bennünk a terve szerinti személyiség. Vagyis azt a képet, amelyet a Jóisten öröktől fogva a személyünkről elgondolt, nem teremtetten meg egyszerre, hanem lassan, az időben akarja létrehozni, hogy fokozatosan teljesebben ki. Jól ismerjük Engling Józsefet. Az ő személyes eszményképe volt: „Mindenkinek mindene” lenni; tehát egy nagy szeretet emberévé válni. És egész különösen a Szűzanyáé. Látják, így vezette a Jóisten őt, hogy lassan-lassan növekedett a szeretetben. Újra és újra jött valami, ami miatt nehéz volt a többiekkel szeretni. De végül is növekedett a szívében a szeretet. A Jóisten velünk is így tesz. A Jóisten tervében van egy eszménykép, és Ő úgy nevel minket, hogy növekedjen bennünk ez a kép; hogy Krisztus tökéletes legyen bennünk a saját karizmánk szerint. Tehát Krisztus úgy növekszik a szívünkben, hogy a saját karizmánk növekedjék. Jó néha arra gondolni, hogy miért vagyok itt a földön; mit akarok adni az embereknek? Mi akarok lenni a Jóisten számára? Mi akarok lenni a házastársam számára? Ebben az esetben nemcsak az önnevelésről van szó, hanem az isteni nevelésről: Ő vezet minket, hogy ez a kép mind tökéletesebb legyen bennünk.

Feladat: Megint a háziszentélyben csendben maradunk és megkérdezzük magunktól: Milyen akarok lenni? Mivé akarok válni az életben a Jóisten, az emberek számára? Hiszem, hogy itt a Jóisten segíteni, vezetni fog.

Mi akarok lenni? Te fogsz vezetni engem.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

24. Házasságunk titkos célja

Kedves Barátaim!

A házasságunk titkos célja: Mi akarunk lenni a többi ember, a gyermekeink számára? Találni lehet egy közös vágyat. Ha ezt – a Jóisten nevelési célját – meg akarjuk találni, akkor beszélünk kell egy kicsit egymással erről: Mi lenne szép, ha lenne nálunk?

De, kérem szépen, itt most ne a nehézségekről beszéljenek! A világ nemcsak kórház; és természetesen itt vagy ott fáj valami, és a társunk mindig hibás, hol kicsit, hol nagyon; és természetesen mi is szenvedünk egymás miatt. De, kérem szépen, most ne a nehézségekről beszéljenek, hanem a vágyainkról.

Ez azt jelenti, hogy most – egy kicsit önzetlenül – a vágyat keressük és nem a nehézséget. Fontos, hogy ehhez benső erőnk legyen! Tehát végre: Mi után vágyódunk? Mi lenne szép nálunk? Erről beszélünk és hisszük, hogy a közös vágyon keresztül a Szentlélek szól. Ha van célunk, közös vágyunk, akkor is biztosan megmarad a gyengeség, természetesen megmaradnak a hibáink, de ez nem minden, mert közös célunk van, mert a Szentlélek jelen van az életünkben.

Miért vagyunk? Mi lenne szép nálunk? Kérjük a Jóistent, hogy mutassa meg nekünk a házasságunk célját.

Feladat: Megkeressük, hogy mi lenne szép nálunk, ha lenne?

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

25. „Atyám, a kezedbe adom magamat!”

Kedves Barátaim!

Még mindig a Jóisten tervéről beszélünk. Most, miután jól előkészítettük, beszélünk a kemény dolgokról, a kemény isteni nevelésünkről. Beszélünk a keresztünkről.

Jézus életében ez nem érhető, de nagyon igaz volt, hogy mindig volt keresztje. Kereszt volt az, hogy nem fogadták el őt a zsidók. Ma már nem nehéz megmondani, hogy miért nem fogadták el. Könnyen megállapítható: mert féltékenyek voltak. Mégis ez nagy titok marad. Már amikor prédikálni kezdett, ellenálltak, és csak egy kis csapat fogadta be, amit mondott. Azok is, akik kezdetben megértették, később már nem értették meg. Azt akarták, hogy mindig kenyeret adjon nekik és sok csodajelet tegyen, és így – egy ilyen királlyal – szép legyen az életük. Ez fáj! A legjobb barátai, az apostolok, a tanítványai sem értették őt jól. És a végén a keresztre került.

Mi volt a Jóisten terve Jézussal? Láttuk, hallottuk az utolsó szavait a kereszten: *Atyám, a kezedbe adom magamat!* Tehát minden nehézségből a Jóisten hívását hallotta: *Gyere hozzám, Te az enyém vagy!* Jézus újra és újra válaszolta: *Tied vagyok!* Ez volt életének igazi mély imája: *Tied vagyok, Atyám!* És odaadta magát. Mi is a keresztfán vagyunk, és bennünket is hív a Jóisten, hogy adjuk oda magunkat.

Feladat: Szemléljük Jézus imáját nehéz, szenvedéssel teli életében. Mindig azt mondta: Tied vagyok! És Vele talán majd mi is tudjuk mondani. De először szemléljük, ahogy Jézus mondja a Mennyei Atyának: Tied vagyok!

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

26. Kereszt az életünkben

Kedves Barátaim!

Most még egyszer a szenvedésről és keresztről beszélünk, a keresztről az életünkben. Kedves Barátaim, ez nehéz dolog, nem megy könnyen. Személyes tapasztalatom szerint általában nem értjük és nem tudunk rögtön válaszolni a Jóistennek a keresztre. Általában nem sikerül mindjárt elfogadni, több évre, néha a fél életre szükségem van ahhoz, hogy végül boldogan tudjam mondani: *Igen, Atyám!*

Ha tehát az életünkben van kereszt, fájdalom, szenvedés, akkor hasonlóak leszünk Jézushoz, kapcsolatba kerülünk Jézussal. Hasonlóképpen mint a Szűzanya a kereszt alatt, aki együtt szenvedett Jézussal. Így az odaadásunk tisztább, önzetlenebb lesz.

Nézzék, Barátaim, ha a Jóistennel való kapcsolatunk szép és örömteli, akkor kit keresünk? Önmagunkat keressük sokszor! És azért a Jóisten, amikor azt akarja, hogy mi igazán odaadjuk Neki a szívünket, akkor küld egy szenvedést. Megértjük és mondjuk: *Atyám, ez fáj, fáj, de Neked szabad!* Akkor a szívünkben egy kis mosoly kezdődik. Szenvédünk, de egy kicsit mosolyogva szenvedünk, és mondjuk: *Hát Atyám, ez igazán fáj! Jaj de kemény az életem!* Az Atya akkor azt mondja: *Jó, Barátom, most Jézussal együtt vagy a keresztfán és sokat tudsz így segíteni másoknak. És a szereteted tisztább lesz.* – És, Barátaim, tréfásan mondom – így folytatja a Jóisten: *Akarod, hogy elvegyem ezt a szenvedést? Akarsz megint csak örülni? Jó, de akkor ez a gyümölcs (hogy növekszel a szeretetben; hogy segíteni tudsz a többi embernek) nem lesz.* Akkor válaszoljuk (megint tréfásan mondom): *Hát Jóisten, ismersz engem! Természetesen szívesen vagyok a keresztfán!* Kedves Barátaim, a kereszt a mi utunk.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

27. Kereszt a házasságunkban

Kedves Barátaim!

Ez egy nehéz dolog. Miért? Barátaim, ez nehéz dolog, mert ha a Jóisten szenvedést akar nekünk adni, akkor sokszor ez a szenvedés, kereszt a kapcsolatunkban van. Tehát nem olyan szenvedés, hogy fáj a fejem vagy fogam, hanem fáj a kapcsolat. Ismerek egy igazi szent családot ill. házaspárt, akik nagyon gyümölcsözőn dolgoznak Isten országában, de mindig újra és újra nagy nehézség van közöttük, szenvednek egymástól. Mit lehet itt tenni? Csak annyit: Itt van Jézus köztünk! Amikor szenvedünk a társunk miatt, itt van Jézus köztünk. Természetesen a társunk is szenved attól, hogy ilyen. Természetesen attól is szenved, hogy nem tud megváltozni. Ez nehéz dolog! De Barátaim, itt van Jézus köztünk! Ebben az esetben nem sokat beszélünk, de a hitben újra és újra mondjuk: Itt van Jézus köztünk! Majd szó lesz később a Szeretetszövetségről és szemlélni fogjuk, hogy a Szűzanya vezet minket. Ő gondoskodik arról, hogy ne dobjuk ki a társunkat a szeretetünk-ből. Ez fontos! Ez a hit, hogy a Szűzanya megtart minket a szeretetben, tehát megmaradunk egymásnál. De erről nem sokat beszélünk. Barátaim, ebben az esetben nem kell sokat beszélni, mert ez nem segít. Hanem kitartani és mondani a társunknak: *Melletted maradok!* És azt is szabad mondani: *Itt van Jézus köztünk!* Ha jól látom, ez a legnagyobb ajándék, ha a Jóisten meg akarja ezt adni nekünk: *szenvedni és tovább szeretni.*

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

IV. Szentmise

28. Bocsánatot kérünk és adunk

Kedves Barátaim!

Szemléljük együtt a szentmisét, mint a családi élet forrását.

A szentmise elején kérjük a Jóisten bocsánatát. Mást jelent ez az egyedülálló embernél, és mást egy házasembernek. A házasember egy konkrét szeretetkapcsolatban él. Így könnyebb is, meg nehezebb is a Jóistennel beszélni és a bocsánatát kérni. Ha mi mint házasemberek, a Jóistennel egyedül beszélünk és így kérjük a bocsánatát, akkor a Jóisten ezt mondja: Tessék előbb hazamenni, a házastárssal kibékülni és utána gyere hozzám. Így nekünk, házaspároknak, ez az út nehezebb, de gyümölcsözőbb is. Mert így mélyebben odafordulunk a Jóistenhez. Eszerint a házasság a szent élet igazi iskolája.

De hogyan csináljuk ezt konkrétan? Vasárnap van és a templomban vagyunk, a házastársunk mellett állunk vagy ülünk, és amikor kezdődik a szentmise és az egész templom imádkozza: *Gyónom a Mindenható Istennek...*, akkor megfoghatjuk a társunk kezét és a szívünkben mondhatjuk neki: Most minden rendben van! Ilyen módon megújítjuk a viszonyunkat, újra kezdődik a harmonikus kapcsolat, és így jól ünnepeljük a szentmisét.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

29. Meghallgatjuk Isten szavát

Kedves Barátaim!

Az élet iskolájában akarjuk megtanulni jól ünnepelni a szentmisét. A Jóisten szól hozzánk a szentleckében, az evangéliumon keresztül és a prédikációban. Ő beszél velünk.

A mindennapi életben gyakorolhatjuk, hogy meghalljuk és megértsük, amikor a Jóisten beszél hozzánk. Elsősorban meg akarjuk hallani a Jóistent, ahogy beszél hozzám a házastársamon, a gyermekemen keresztül. Először is az a kérdésünk – ha meg akarjuk érteni a Jóistent –, hogy mi szükségünk van Rá? A gondviselésbe vetett schönstatti hitünk aktív hit. Ez azt jelenti, hogy nemcsak szenvedni kell és befogadni, amit a Jóisten csinál, hanem meg is kell hallanom, hogy mit akar tőlem. Újra és újra megkérdem, hogy mi szükségem van Rá?

– Minden embernek fontos, hogy odaforduljanak hozzá. Szép dolog, ha odafordulunk valakihez, és észrevesszük, hogy milyen helyzetben, állapotban van.

– Megérteni! Amikor mesél egy gyermek valamit, nem válaszolok rögtön, hanem előbb azt mondom: Jaj, de érdekes! Mit mondasz? Jól értettem? Ezt a társunkkal szemben is kell csinálni. Nem mindjárt ellentmondani, hanem: Jaj, de érdekes! Jól értettem? Ezt akartad mondani?

Ha megértjük, ahogy a mindennapi életben a Jóisten beszél velünk, akkor azt is megértjük, amit a szentmisében mond nekünk. Amikor a szentmisén vagyunk, meg is lehet kérdezni, amikor hallgatjuk a szentleckét, az evangéliumot vagy a prédikációt, hogy mi érdekes van ebben nekem? Egy élő embert mindig érdekel valami. Talán a prédikáció nem valami szuper, de a Jóisten mindig akar nekünk valamit mondani. Ezért figyelmesen hallgatjuk és megkérdezzük: Mit akarsz nekem mondani ebben a prédikációban? Kedves Barátaim, nem nagyon nehéz ezt megérteni, de nagyon fontos ezt gyakorolni! Talán a szentmise után beszélünk egymással: Mi volt Neked érdekes? Jó keresztények sokszor rosszat beszélnek a prédikációról. Kedves Barátaim, a prédikációt ketten tartják: a pap és aki hallgatja. Egy rossz hallgató mindig mindent jobban tud. Mindig tudja mondani, hogy ez nem volt jó, az nem volt jó... Kedves Barátaim, ez nem segít! Jobb lenne meghallani, hogy mit akar a Jóisten nekem mondani; vagy könnyebben: Mi volt nekem érdekes?

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

30. Egyetemes könyörgések

Kedves Barátaim!

A vasárnapi szentmise nem azért az egy óráért, hanem a hétköznapi életért fontos – mondja Kantenich atya. Ezért szemléljük a szentmise egyes részeit, és kapcsolatot keresünk a vasárnapi szentmise és a hétköznapi életünk között.

Most a könyörgéseket szemléljük. Jó, ha a szentmisében jó szívvel, gondolattal kérjük azt, amit a miséző pap mond: az egyházzal van szó, a politikai helyzetről, valami különös alkalomról, ahol valakinek valami baja van... De nekünk az is fontos, hogy mi mint házaspár is elmondhassuk a saját könyörgéseinket, hogy azokat is idehozzuk a szentmisébe.

Például kérhetjük, hogy növekedjen a házastársi türelmünk; hogy a Jóisten adja nekünk a házastársi türelmet. Nézzék, Barátaim, ez a házastársi türelem azért fontos, mert az életszentség útján akarunk járni. A szenvedés által mindenki szent lesz, ezt mindenki tudja. Mi azonban a házastársunk által válunk szentté. Ezért kérjük a házastársi türelmet.

Kérjük a segítséget a jófeltételeinkben való kitartáshoz. Nem nehéz valamit jól elkezdeni, de fontos a kitartás.

Kérjük, hogy figyelmesek legyünk a másik iránt. Miért fontos ezt kérni? Mert a figyelmesség, ez a finom érzés vagy van, vagy nincs. Aki süket, az nem hall. Aki nem figyelmes, hát az nem figyelmes. Aki kemény típus, annak kemény a személyisége. Itt kérni kell, hogy a Szentlélek adja meg nekünk ezt a finom érzést, hogy figyelmesek tudjunk lenni. A Szentlélek ezt meg tudja adni nekünk. Ez egy olyan dolog, amiért imádkozni lehet.

Kérjük, hogy önzetlenek tudjunk lenni. Kedves Barátaim, minden jó ember jó egoista. Kantenich atyánk azt mondja, hogy ez az egoizmusunk csak a halálunk után három órával fog meghalni. Az önzetlenséget csak a Szentlélek adhatja nekünk.

Másik kérés: Meglátni, hogy miben tudunk a másinak a családban segíteni. Észrevenni, ez érdekes, Barátaim! Az ember gyakran azt látja meg, amit meg akar látni. Egyszer családoknak beszéltem erről. Mindenki már legalább 25 éves házas volt. Akkor az egyik férfi, egy olyan típus, mondta: *De Atya, mi van akkor, ha valaki jobban tudja, hogy mi jó a társának, mint az ő maga?* Azt jelenti, hogy ez a férfi jobban tudta, hogy mi jó a feleség-

nek, mint maga az asszony. Hát akkor én válaszoltam jó hangosan: *Tessék, mindenki nézze meg ezt az egoistát!* De Barátaim, ilyenek vagyunk. Amit nem akarunk megtenni, azt nem látjuk meg. Azért ez a Jóisten ajándéka, ha észrevesszük, hogy mit tudunk a másíknak segíteni. Kérhetjük azt is, hogy tudjunk jót mondani a másíknak.

Nagyon szép szokás, ha egy házaspár egymásnak néha ezt vagy azt szóvá teszi. Például ez tetszett Benned; azt jól csináltad; köszönöm, hogy ilyen vagy... Manapság az emberek olyan sok rosszat beszélnek egymásról. A tv-híradóban is mindig valami rosszról van szó. De mi azt is kimondjuk, ami jó. Ez egy különös légkört jelent. Biztos vagyok benne, valamilyen módon a mennyben is ez lesz. Mindenki dicséri a másíkat, valami jót mond a másíknak.

Jól ismerjük ezt a gondolatot, hogy dicsérni kell a Jóistent. De erre csak akkor vagyunk igazán képesek, ha szokásunkká vált, hogy megdicsérjünk másokat; hogy valami jót mondjunk a társunknak.

Könyöröghetünk azért is, hogy ne felejtsük el az esti imában megköszönni a napközben kapott segítségeket.

Kedves Barátaim, így növekszik bennünk a finom érzék, a benső finomság, a hitünk. Barátaim, végeredményben mit kérünk, miért könyörgünk? Hogy növekedjen a szeretetünk a házasságunkban és a családunkban.

Feladat: Néhány percig csendben maradunk, és arra gondolunk, hogy milyen fontos dolgot kérjünk a Jóistentől.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

31. Felajánlás

Kedves Barátaim!

A szentmisében felajánljuk a kenyeret és a bort, és kérjük, hogy legyen ez számunkra Jézus Krisztus teste és vére.

Keressük a felajánlás és a hétköznapi élet kapcsolatát. A mindennapi életünk felajánlásait kapcsolatba hozzuk a szentmise felajánlásával. Itt vannak először a nehézségeink, melyeket felajánlunk a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe, és keressük a kapcsolatot Jézussal. Felajánljuk az örömeinket is. Ez ugyanaz, az örömet is fel lehet ajánlani. Felajánljuk a szenvedéseinket. Amikor megbánt valaki, ez fáj, de tovább szeretünk, és a fájdalmunkat felajánljuk a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe, és keressük a kapcsolatot Jézussal. Felajánljuk az imáinkat.

Fontos, hogy így a mindennapi élet is ott legyen a felajánlásban.

Feladat: Csak azt kérdezzük, mit tudunk a jövő vasárnapi misében felajánlani? Erről beszélünk.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

32. Prefáció

Kedves Barátaim!

Köszönetet mondunk, hogy nyitott legyen a szívünk. Adjunk hálát Urunknak, Istenünknek! Csak az az ember tud hálát adni, aki a szívében érzi, hogy valami jót kapott; aki befogadhatott valami jót. Tehát a legfontosabb dolog a prefációra való előkészületben, hogy még egyszer átgondoljuk, hol tapasztaltuk meg a Jóisten kedvességét; hol tapasztaltuk meg, hogy közel van. Van sok jó dolog, de van kereszt is az életünkben. De ez a kereszt hasonlónak alakít bennünket Jézushoz. És ez szép! Akkor hasonlítunk Jézushoz! Kentenich atyánk sokszor mondta Dachauban, a koncentrációs táborban: *Azt is megköszönjük, ha a Jóisten valami nehezett küldött nekünk.* Azt is, ami fáj! Miért? Nem azért, mert mazochisták vagyunk, hanem mert közel vagyunk Jézushoz. A prefáció akkor igaz, ha hála van az életünkben.

Feladat: Mi volt jó az életünkben? Mit köszönünk? Még egyszer megsemmisítjük és átgondoljuk a tapasztalatainkat a mai napon, a múlt héten, vagy az egész életünkben. Fontos, Barátaim, hogy a konkrét események mögött meglássuk a Mennyei Atyánkat, aki ott áll és megérint bennünket.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

33. Átváltoztatás

Kedves Barátaim!

Jézus eljön hozzánk az oltáron a kenyér és a bor képében. Ő valóban jelen van a szentmisében. És mit csinál? Az első: Mint mindig, odaadja magát a Mennyei Atyának. Hogyan? Amikor itt jelen van köztünk, ő odaadja magát a Jóistennek és mi elkísérjük és mondjuk Neki: Jézus, amikor most újra itt vagy a közösségünkben és oda akarod adni magadat szent Istenünknek, kérem szépen, add, hogy Veled együtt én is oda tudjam adni magamat a Jóistennek! Istennek nagy terve van az életünkben, és ezért kérjük: Jézus add, hogy a Jóisten terve az életemben megvalósuljon. De látom a Jóisten tervét a társam életében, a gyermekeim életében is és azt mondom: Ha nem is értelek jó Istenem, de szeretlek, és a tervedre igent akarok mondani; be akarom fogadni, és szeretni akarlak újra.

Csendben maradunk, és amikor Jézus köztünk van, ezt kérjük.

Feladat: Add, hogy az életünkben mindig ott legyen az igen! Jó Istenünk csinálhatsz velünk, amit akarsz!

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

34. Jézus köztünk van

Kedves Barátaim!

Most még egyszer szemléljük, hogy mit jelent az, hogy Jézus a szentmisében köztünk van. Igazán köztünk van, és megint odaadja magát a Mennyei Atyának. Szemléljük még egyszer a társunkat és látjuk, hogy a Jóisten adta őt nekem. Kedves Barátaim, ez néha nehéz! De Ő adta nekünk a társunkat, és a társunk mögött látjuk a Jóisten tervét. E terv arra irányul, hogy jók és szentek lehessünk. És ezért kérjük, hogy a Jóisten tegye velünk azt, amit akar. Jó Isten, Te adtad nekem a társamat, és a szép tervedet szemlélhetjük. Csinálhatsz velünk, amit akarsz! A Szeretetszövetségben a Szűzanyának nemcsak néha adunk egy áldozatot a kegyelmi tökébe, hanem újra és újra mondjuk neki, a jó Istennek: Elfogadlak Téged egészen! Ezt nevezzük biankó felhatalmazásnak. Igent mondunk előre arra, amit majd később küldesz. Valamilyen módon ezt gyakoroljuk Jézussal, aki most az oltáron odaadja magát a Jóistennek.

Feladat: Jóisten, Te adtad nekem a társamat. Köszönöm, Te a társam mögött állsz!

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

35. Gyermekünk, barátaink, munkatársaink

Kedves Barátaim!

Most a gyermekekről, a velünk együtt élő rokonságról, vagy a jó barátunkról lesz szó.

Megint, ahogy már mondtuk, a Jóisten terve áll ezek mögött az emberek mögött. És látjuk, hogy ezek az emberek a Te ajándékaid. És a Te ajándékos akkor is, amikor nehéz a kapcsolat; amikor nem tudjuk megérteni őket. Hát jó Istenem, mindig vannak olyan emberek, akikkel nehéz együtt lenni. Miért vannak a tervedben ilyen emberek?! Miért? Miért? Hallom a válaszat, azt mondd: Ha a kapcsolat, a szeretet Neked egy kicsit nehéz, akkor növekszik a szereteted. Így leszel hasonló Jézushoz, aki a keresztfán szólt és imádkozott a rossz farizeusokért és írástudókért, úgy leszel hasonló Engling Józsefhez, aki a háborúban a rossz bajtársaiért imádkozott. Jó társaságban vagyunk akkor, ha szeretünk ott is, ahol nehéz.

De sokszor a kapcsolat ezekkel az emberekkel nagyon szép és nagy örömet jelent a velük való együttlét. Ez is a Jóisten ajándéka és ezt az örömet is Neki akarjuk ajándékozni.

Feladat: A mai napon megnézzük, megtaláljuk a Jóistent a gyermekünk mögött: Te adtad nekünk ezt a gyermeket. A társunk, a barátunk, a munkatársunk mögött: Te adtad őt nekünk. Beszélünk Vele róluk és végül mondjuk: Te vagy a mi jó Atyánk, köszönjük!

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja rájuk. Ámen.

V. Miatyánk

36. Miatyánk, aki a mennyekben vagy

Kedves Barátaim!

Most imádkozzuk együtt a Miatyánkot. Vesszünk egy szót és szemléljük. *Miatyánk, aki a mennyekben vagy.*

Mit jelent ez a szó? Egyházunk szentjei ezt hogyan értették?

Hol van a Jóisten? Természetesen a mennyben. De van még egy másik „menny” – és itt erről van szó –, az emberi lélek, ahol Jézus lakik; ahol a Szentháromság lakik. Mivel Isten gyermekei vagyunk, és mert a keresztség után a Jóisten, a Szentháromság a szívünkben lakik. Kentenich atyánk néha mondja, hogy mi a Szentháromság kis templomai vagyunk. Erről lesz most szó.

A Jóisten a szívünkben lakik. Mit jelent ez? A Jóisten természetesen mindenhol jelen van. De ha valaki keresztyén, akkor a szívében még erősebb ez a jelenlét. És ez tapasztalható! Ha csendben maradunk és visszatérünk a saját szívünkbe, akkor ott megtalálhatjuk a Jóistent. Mi Jézussal kapcsolatban vagyunk, mint testének tagjai; kapcsolatban vagyunk a Mennyei Atyával mint gyermekei, mint Jézus testvérei; mi együtt állunk a Mennyei Atya előtt. És a Szentlélek betölt minket, egész testünket, lelkünket, szellemünket. Betölt bennünket, és ez olyan módon tapasztalható, hogy az egész lényünk szívesen odafordul az Istenhez.

Tehát, jó Istenem, Te bennem vagy! És ez a „mennyed”, ahol szívesen laksz. Miatyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved! Ez azt jelenti, hogy Te fontos vagy nekem.

Feladat: Miatyánk; Szentháromság: Atya, Fiú, Szentlélek bennem vagy! Imádlak!

Gyermekekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

37. Mi Atyánk a házasság szentségében

Kedves Barátaim!

Még egyszer szemléljük ezt a szép dolgot, hogy a Jóisten bennünk lakik. De most a házasság szentségében akarjuk Őt megtalálni. Miatyánk, aki a mennyekben vagy. Hol van ez a lakás, az Ő isteni lakása? A házasság szentségében. Tehát ott, ahol mi ketten odafordulunk egymáshoz, ahol egy lélek vagyunk, ott lakik a Jóisten köztünk, ha ezt lehet így mondani. Amikor odafordulunk egymáshoz, együtt dolgozunk és együtt gondolkozunk; ha egy szellem vagyunk, Ő ott van köztünk. És amikor a házastársi szerelemben egy test leszünk, Ő van köztünk. Miatyánk, aki a mennyekben vagy – azt jelenti, hogy mi vagyunk ez a menny, ahol a Jóisten jelen van; mi vagyunk a menny, ahol jelen van a Jóisten, ha egy szív, egy lélek vagyunk. Akkor valamilyen módon mi vagyunk a Jóisten lakása, a Jóisten otthona. És Ő szívesen van ott, és imádkozhatjuk Őt köztünk. De, kedves Barátaim, ezt csinálnunk kell, nemcsak tudni! Nem elég tudni, ezt csinálni kell! Néha csendben maradunk és mondjuk a Jóistennek: Te most a mennyedben vagy! Mi együtt vagyunk a szeretetben és ez a menny. Egy szív, egy lélek, de nemcsak egy szív, egy lélek! Ha együtt dolgozunk, ha együtt gondolkozunk, ha érezhető, hogy mi egy „team” vagyunk, a munkatársai vagyunk, akkor a Jóisten jelen van, és mi vagyunk a menny az Ő számára. És végül, amikor megmutatjuk egymásnak a szeretetünket a testünkkel, a gyengeségben, testi kapcsolatban, akkor jelen van, akkor Ő nálunk lakik az ő „mennyében”. Amikor odaadjuk egymásnak magunkat a szeretetben, mi vagyunk valamilyen módon a Jóisten számára a menny. Ez nagyon szép és mély dolog. Ezért nagy tisztelet, nagy szeretet és nagy gyengeség legyen a testi kapcsolatunkban.

Ezen a ponton hiányzik még az egyházunkban egy jó szokás. Látják, pl. mondhatnánk, hogy amikor együtt dolgozunk, akkor ezt ünnepelni is lehet. Elég egy szó, egy pillantás, odamegyünk a háziszentélybe, megfogjuk egymás kezét, csendben maradunk. Ez elég. Kedves Barátaim, az életünkben ez igazi valóság lesz, hogy mi vagyunk a menny a Jóisten számára, ahol Ő lakik.

Feladat: Néha odafordulunk a társunkhoz és csak annyit mondunk: Ő jelen Van.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

VI. Szeretetszövetség

38. Adj nekem valamit!

Kedves Barátaim!

A Szűzanya a háziszentélyünkben nálunk lakik. Ez valami különös dolog. Mert ő nemcsak szűz anya, hanem igazán a nevelőnk. Azért van itt nálunk, mert nevelni akar bennünket. Ezért vár és kér tőlünk valamit, egy áldozatot: *Adj nekem valamit!* Ez kis adomány a kegyelmi tőkébe. Úgy is mondhatjuk, hogy az tetszik neki, ha növekszik bennünk Jézus; ha a szívünkben lakik, ahogy Szent Pál mondja, és ő gondoskodik arról, hogy Jézus igazán növekedjen bennünk. Hogyan csinálja ezt? Például ha itt vagy ott van valami munkánk, ami nehéz, akkor ezt odaadjuk ajándékba a Szűzanyának. Ez lesz a szeretetben való növekedésünk módja.

Feladat: Mit ajándékozhatunk neki ma, holnap, holnapután? Most erről lesz szó. Mit tudunk mi ketten a Szűzanyának ajándékozni? Minek örülne? Erről beszélgetünk ma. Mit vár tőlünk, hogy megtegyük a mindennapi életünkben?

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

39. Házastársi hűség I.

Kedves Barátaim!

Édesanyánk, királynőnk nevelni akar minket. Ezt úgy csinálja, hogy kér bennünket, hogy ajándékozzunk neki valamit. Mit lehet adni neki? Ma valami olyanról lesz szó, amit egyedül személyesen akarunk szemlélni, és nem a házastársi beszélgetésben.

Neki ajándékozzuk a házastársi hűségünket. Ez manapság természetesen nagy ajándék. Miért? Mert manapság a hűség a házasságban nem általános. Sokszor házastársat váltanak. Sok házasság tönkremegy. Gyakran a házastárs mellett van még más kapcsolat is. Ez nagyon rossz a házastársi kapcsolatnak.

Mit lehet itt tenni? Hűségesek vagyunk. Mit jelent ez? Azt mondjuk a társunknak csendben: A szívem a Tiéd! A Tied vagyok és a Tied maradok, bármi is lesz! Nálunk a szentélyben kezdődik egy új világ. Ebben az új világban úgy tapasztaljuk meg a házasságot, mint szentélyt; mint egy szent helyet, ahol Krisztus lakik. Amikor azt mondjuk a társunknak: Tied vagyok, akkor Jézus köztünk lakik. De történik még valami más. Nemcsak köztünk lakik Krisztus, hanem a szeretetünk növekszik. Mert a nehézségben növekszik a szeretet. És Barátaim, nagyon fontos, hogy nem engedjük meg magunknak, hogy a társunk mellett legyen még valakink, akivel élünk. Talán ez nehéz, de fontos, hogy igazán a társunkhoz tartozzunk. Ha ez sikerül, akkor sokszor Jézushoz vagyunk hasonlók. Látják, Jézus hűséges volt, és végül behalt, de teljesítette Isten akaratát.

Feladat: Megnézzük a társunk képét a szívünkben és mondjuk neki: Véglegesen a Tied vagyok és az is maradok!

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

40. Házastársi hűség II.

Kedves Barátaim!

„*Tied vagyok!*” – ez a mi programunk. Ezt mondjuk csendben, a szívünkben akkor is, amikor egy másik kép, egy másik társ akar a szívünkbe lépni. „*Tied vagyok!*” – mondjuk újra és újra a házastársunknak.

Ez egy nehéz csata, nehéz harc. Ezen a területen ma a kísértés normális, hétköznapi tapasztalat. Ezért nem kell nagy színházat csinálni, hanem csendben azt mondjuk a társunknak a szívünkben: „*Tied vagyok!*” Akkor nem sikerül a kísértő ördögöknek, akik bűnbe akarnak vinni és rosszat akarnak az életünkbe hozni, hanem a jó erősödik bennünk. Amikor azt mondjuk: „*Tied vagyok!*” (és természetesen ez nehéz is lehet), a Szűzanyának is mondjuk: „*Tied vagyok!*” Mondjuk a társunknak és a Szűzanyának is a szívünkben: „*Tied vagyok!*” És mindezt följajnljuk a kegyelmi tőkébe. Ha sok és nagy nehézség van, akkor talán valaki segítségére is szorulunk a szövetségünkéből, a családmozgalomból vagy bárhonnan az egyházból, a világból. Szükségünk van valakinek a segítségére. „*Tied vagyok!*” – mondjuk a társunknak, és ugyanebben a pillanatban mondhatjuk ezt a Szűzanyának is és Jézusnak, aki a házasságunkban köztünk lakik.

Feladat: A kísértésre a szívünkben újra mondjuk a házastársunknak: „Tied vagyok!”

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

41. „Bogarak” I.

Kedves Barátaim!

Mit adunk még a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe?

A társunkban gyakran zavar valami. Mivel nagyon közel van – együtt lakunk, alszunk –, ez nehéz. Mit lehet tenni, ha zavar valami? Amikor mint schönstatti család, majd már sok évet eltöltöttünk a szövetségben, még akkor se lesz könnyebb a beszélgetés a nehéz dolgokról. Ilyenek vagyunk és ez nem baj! De az baj, ha nem csinálunk semmit. Ez nem jó!

Tehát először is számba vesszük, hogy mi zavar. Ez gyakran valami apróság, pl. a ruházata; vagy nem használ elég fogkrémet; vagy mindig csak hallgat és nem beszél, és nem tudom mit gondol; vagy amit csinál a lakásban; későn jár haza, sokat telefonál... Összeírjunk egy hosszú listát, hogy mi zavar a társamban. Kedves Barátaim! Valószínűleg nem lehet megváltoztatni őt. Ilyenek vagyunk. Látják, mi családnevelési mozgalom vagyunk, és azért elég bölcsen látjuk, tudjuk, hogy mit lehet és mit nem. Jóllehet nem lehet megváltoztatni, de nagyon fontos, hogy ezt tudatosítsuk. Valami megváltozik azáltal, ha világosan látom, hogy mi az, ami zavar; amit a listámon összeírtam: 1, 2, 3, 4... Kentenich atya azt mondja, hogy megengedhetek a társamnak 20 ilyen „bogarát”. Ha van egy ilyen listám, ez valami más, mint ha csak sötét, rossz hangulat van a szívemben. Ez az első: összeírjuk, megszámloljuk.

Feladat: Kedves Barátaim, talán egy kicsit játszunk: Mindenki ír egy listát, 20 ilyen pontot, ami zavarja őt a házastársában.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

42. „Bogarak” II.

Kedves Barátaim!

A szeretetről beszélünk. Ma arról lesz szó, hogyan segít a szeretetben az, ami zavar a társamban. Itt kezdődik az igazi munka! A szeretet az munka, Barátaim! És az is marad. Most éppen, amikor ezt mondom, és keresem a zavaró dolgokat a saját életemben, látom, hogy 20-nál is több nehéz tulajdonságom van. Akarok ellenük harcolni, és remélem, hogy egy kicsit sikerült. Tehát mit csinálunk?

A második: beszélünk róla. Kedves Barátaim, ez nehéz! Tehát nem akarjuk megváltoztatni a társunkat. Tíz év után tudjuk, hogy mit lehet és mit nem. De lehet szeretni. Azt mondjuk: Ilyen vagy! (És kérem szépen, itt ne fűzzenek hozzá semmit!) Így érzem magam, amikor jelen vagy. Talán nem lehet megváltozni, de lehet szeretni! Ilyen vagy és én szeretlek! Ez az egyik oldal.

Barátaim, itt kezdődik az igazi szeretetszövetség a Szűzanyával. A házasságban az áldozat a kegyelmi tőkébe szinte mindig jelen van. Ha ezt nem vesszük észre, akkor talán hazudunk a szívünkben, vagy nem vagyunk elég okosak, kicsit buták vagyunk. Ez is lehet. Ilyen vagy és én szeretlek! Jézus szerette azokat, akik keresztre feszítették, akik nagy fájdalmat okoztak neki. Mi is valamilyen módon ezt tesszük.

Tehát beszélünk egymással, kimondjuk, hogy látom, hogy mi zavarja a kapcsolatunkat: 1, 2, 3, ... 19, 20, és én szeretlek! Ha erről beszélünk a társunkkal, akkor ez nagy bizalom jele.

Feladat: Kérjük meg a társunkat, hogy mondja el, amit összeírt, hogy mi zavarja őt bennem. Leülünk, előkészítünk egy kis bort. Nem hagyjuk, hogy a telefon megzavarjon bennünket. Megkérjük a társunkat, hogy meséljen. Ilyen vagy és én szeretlek. Ezt mindketten mondhatjuk egymásnak. Ez munka, de szép!

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

43. „Bogarak” III.

Kedves Barátaim!

Megszemléljük ma a 20 „bogarunkat”, és kimondjuk: *Ilyen vagyok!* Ezt nem könnyű jól csinálni!

Ha valaki hideg, érzéketlen ember, akkor könnyen mondja: *Hát, ilyen vagyok!* De ez nem segít, akkor a társunk szenved. És ha melankolikus, szomorú típus vagyok, és úgy mondom: *Jaj, igen, ilyen vagyok!* Ez sem segít, mert jól érzem magam ebben az állapotban.

Azt mondjuk tehát, hogy: *Ilyen vagyok!* És mondjuk ezt a Szűzanya előtt, és kérjük, hogy szerezzen nekünk irgalmat; hogy kérje a Jóistent, hogy legyen hozzánk irgalmas. Ez nagyon fontos! Azért fontos, mert a modern ember büszke, nagyon büszke. Ha azt mondjuk: *Ilyen vagyok!*, és színház nélkül mondjuk, és ha a Jóistennek szabad megnézni minket, hogy ilyenek vagyunk, akkor növekszik a benső erőnk. Akkor újra tanulunk szeretni. De Barátaim, ez nem könnyű, de fontos!

Feladat: Tehát meghallgatjuk, ahogy a társunk mondja: Ilyen vagy, és én szeretlek! A társunknak ebben a szeretetében azonban megtapasztaljuk a Jóisten szeretetét. Ezért azt mondjuk a Jóistennek: Igen, Atyám, igaz, ilyen vagyok, és hiszem, hogy szeretsz engem!

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

44. A szeretetszövetségünk növekszik és fejlődik

Kedves Barátaim!

A szeretetszövetségünk fejlődik.

Ez azt jelenti, hogy mélyebb lesz. Eleinte itt vagy ott adtunk csak valamit a kegyelmi tőkébe, ajándékba a Szűzanyának.

De ez növekedhet fölfelé is. A szeretetszövetség a Szűzanyával kezdődik, de ez növekszik és végül nemcsak a Szűzanyával vagyunk szeretetszövetségben, hanem Jézussal vagy a Mennyei Atyával vagy a Szentlélekkel.

A szeretetszövetségünk szélességben is növekszik. Kezdetben csak az embereknek egy kis köréért, a körülöttünk élőkért adtunk áldozatokat a Szűzanyának, később az egész világért, az egész egyházért.

Végül a szeretetszövetség növekszik hosszúságban is. Ez azt jelenti, hogy egész életünket a szeretetszövetségben látjuk. Nagyon érdekes!

Először csak azt szemléljük, hogy a szeretetünk fejlődik, növekszik; hogy lehet növekedni. Nem marad mindig olyan, mint volt, hanem növekszik. És ez a növekedés a nehézségek által megy végbe. Ez azt jelenti, hogy csak amikor nehézségeink vannak, akkor növekszik a szeretetünk. Itt különbség van egy virág, egy fa növekedése és az ember szeretetének növekedése között. A fának, a virágnak nem kell nehézség ahhoz, hogy növekedjen. A szeretet növekedéséhez pedig szükséges a nehézség. Nem könnyen növekszik, mint a virág, hanem akkor növekszik, ha van tréning, ez egy igazi munka.

Feladat: Az első tehát, amit most szemlélünk a személyes meditációban: Milyen nehézség van most a szeretetszövetségünkben, a hitünkben, az életünkben, a szeretetben?

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

45. A mélységben való növekedés

Kedves Barátaim!

Most szemléljük, hogy milyen nehézségek vannak a (házasságunk) életében. Talán ez kicsit fárasztó, hogy újra és újra kezdtük a szeretetet és végül mégsem sikerült. Ugyanolyan gyengék vagyunk, mint azelőtt.

Talán nehéz a másikkal beszélni. Ez érdekes, de mivel minden személyiség növekszik, ő is úgy növekszik, hogy változik. A mai házastársunk nem ugyanaz, mint az esküvőnk idején volt. Megváltozott és újra kell ismerkedni vele, újra meg kell szeretni őt. A nehézségeink értelme, hogy a szeretetünk mélyebb lesz, növekszik a mélységben. Kezdetben talán felszínes volt a szeretetünk. De ha szeretünk, amikor nehéz köztünk a kapcsolat, akkor a személyiségünk a mélységben növekszik és mélyül a szeretetünk. Csodálatos, de így van: Aki áldozatot hoz, növekszik a szeretetben!

Feladat: Szemléljük egyedül egy kicsit magunkban, mi volt nehéz a kapcsolatunkban. És a végén azt mondjuk a társunknak: Bármilyen is volt, szeretlek!

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

46. Növekedés a magasságban I.

Kedves Barátaim!

Ma szemléljük a szeretetszövetség növekedését a magasságba. Először édesanyánkkal, Szűz Máriával kötöttünk szeretetszövetséget. Ez a csodálatos asszony közel volt hozzánk. Ő szeret minket és mi szeretetszövetséget kötöttünk vele. Újra és újra adtunk neki valamit a kegyelmi tőkébe. De bennünk volt az a gondolat, hogy ő nagyon szereti Jézust. Tehát a Szűzanya elvezet minket Jézushoz. Amikor kapcsolatban vagyunk vele, látjuk a szívében, hogy ő nagyon szereti az Urat, és vele megyünk Jézushoz. Akkor valamilyen módon hármásban vagyunk: mi, a Szűzanya és a mi Urunk, Jézus. Akkor új módon ünnepeljük a szentmisét. Új úton járunk az életünkben, a nehézségeinkben. Valamilyen módon együtt élünk mint egy szent háromság: a Szűzanya, Jézus és mi. Ha a Jóisten megadja kegyelmét, növekszik így a személyes kapcsolatunk Jézussal. Megtapasztaljuk, hogy ő a szívünkben lakik. Imádkozhatjuk is őt itt a szívünkben. Vele járunk az úton, vele vagyunk a mindennapi életben.

Feladat: Arra gondolunk, hogy Jézus, Te bennem vagy és én Tebened vagyok, mi ketten szeretjük egymást. Vagy néhány percre elidőzzünk az Oltáriszentség előtt, és mély egységet keresünk Jézussal. Szabad erre, Barátaim, időt szakítani, hogy Jézusban elidőzzünk, Vele maradjunk; szeressük Őt és engedjük, hogy Ő szeressen minket.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

47. Növekedés a magasságban II.

Kedves Barátaim!

Növekszik a szeretetszövetségünk és a Szűzanya vezet minket Jézushoz. És mi Jézussal és Szűz Máriával valamilyen módon háromságban vagyunk. És Jézussal mély egységben vagyunk. De most meglátjuk, hogy Jézus a házasságunk szentségében jelen van. Urunk nemcsak az Oltáriszentségben van jelen, hanem a házasság szentségében is. Kedves Barátaim, ez olyan mint valami új dolog az egyházban. Ennek mincsen múltja. Igaz, itt vagy ott már kezdődik valami nyitás a házasság szentsége felé. Ez nagyon jó! De még több is lehetséges. Amikor mi ketten, férfi és nő, férj és feleség együtt vagyunk, akkor Jézus köztünk jelen van a szentségben. És akkor is lehet imádni Őt. Miért ne próbálnánk ezt egyszer meg? Tehát a feleség és a férj együtt elidőzik Jézussal Máriánál a háziszentélyben. Ez nem nehéz. Leülünk és mondjuk: Édesanyánk, itt vagyunk Nálad a háziszentélyben és Jézus köztünk van. Ahol ketten vagy hárman az én nevemben együtt vannak – mondja az Úr –, akkor én köztük vagyok. És ez nálunk is így van, Jézus nevében együtt vagyunk. És szólunk Jézushoz, csak annyit: „Jézus, Te most itt vagy velünk! Itt a háziszentélyben nálunk most jelen vagy a házasság szentségében.

Kedves Barátaim, ez még újdonság, ez még nem szokás az egyházban, hogy egy házaspár így tesz. De biztos vagyok, hogy a jövő egyházának ez nagyon fontos. Mert az általános légkör már nem keresztény, és azért ez az általános légkör már nem segít bennünket a keresztény életben. Ezért fontos, hogy a benső hatalom újra növekedjen.

Feladat: „Jézus, most köztünk vagy! Imádunk Téged! Imádunk Téged! Imádunk Téged! Jézus, Te most köztünk vagy!” És akkor 10 percig csendben maradunk.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

48. Növekedés a magasságban III.

Kedves Barátaim!

Mi szemléljük, hogyan növekszik a szeretetszövetség a magasságban. És ma azt szemléljük, hogyan növekszik ez a szeretetszövetség a Mennyei Atya felé.

Mit jelent az, ha Jézus köztünk van és a Jóisten édes leánya, a Szűzanya velünk az élő szeretetszövetségben jelen van? Akkor ők velünk együtt fordulnak a Mennyei Atyához. Jézusban Isten gyermekei vagyunk. Ilyen módon a szeretetszövetségünk növekszik, hogy a Mennyei Atyával legyen mély és szép kapcsolatunk. És az Atya jó Atyánk! Kedves Barátaim, Ő néha kicsit nehezen érthető. Mert Ő végtelen, és az Ő tervei olyan nagyok. Látják, Barátaim, mi nem tudunk mindent, hogy milyenek ezek a tervek, mert olyan kicsik vagyunk. Kik vagyunk mi, Barátaim, és ki Ő, ez a végtelen Jóisten?! De Ő a mi jó Atyánk. És Jézussal szabad mondanunk: „Apu!” Jézus a Szentírásban nemcsak azt mondja: „Atyám!” Ő a héber „Abba” szót is mondja. Ez annyit jelent mint: „Apu!” Ahogy a kisgyermek szólítja az apját, úgy beszél Jézus a Mennyei Atyával. Ez a csodálatos a mi keresztény katolikus vallásunkban, hogy olyan közel vagyunk a Jóistenhez. Nem tudjuk Őt megérteni, de lehet Őt szeretni! Ő a mi Jó Atyánk!

Feladat: A Mennyei Atyánkhoz megyünk, és mondjuk Neki: „Te vagy a mi jó Atyánk!”

Gyermekekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

49. Növekedés a magasságban IV.

Kedves Barátaim!

Tovább szemléljük, hogyan növekszik a szeretetszövetségünk a magasságban. Most a Szentlélekről lesz szó.

Amikor szeretünk egy embert, például egy kisgyermeket, akkor a szívünkben egy erő odafordít a másik emberhez. Ha valami nehézségünk van, ha köztem és a másik ember között valami nehézség van (ezzel a benső erővel), akkor is oda tudunk fordulni hozzá. Tudjuk mondani: „Kicsit buta vagy, de szeretlek!” Erről az isteni erőről van szó, amikor a Szentlélekről beszélünk. Nemcsak kedves, nemcsak édes, hanem erős ez a Lélek! Odafordulunk a Jóistenhez, és Ő mondja nekünk: „Te vagy az én jó gyermekem!” Mi meg mondjuk: „Te vagy a mi jó Atyánk!”

Feladat: Kérjük a Jóistent: „Add szent Lelkedet, ezt a mennyei erőt, hogy könnyebb legyen a kapcsolat köztünk! Add, hogy igazán mély és erős legyen a szeretetem! Add, hogy igazi gyermeked legyek!”

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

50. Növekedés a magasságban V.

Kedves Barátaim!

A szeretetszövetségről beszélünk, annak fejlődéséről a magasságban. Ez nemcsak a saját életünkben, hanem a közösség életében is végbemegy. Ez azt jelenti, hogy a Szentlélek fogja megerősíteni a közös szeretetünket. Emberi területen ez már egy kicsit tapasztalható, amikor érezzük, hogy jó a légkör közöttünk. Ezt a jó légkört a pogányok is megérik. Ha a Szentlélek jön hozzánk, akkor ez a jó légkör erősebb lesz köztünk. Akkor öröm vagy béke lesz közöttünk; vagy lesz erőnk, benső erőnk, hogy befogadjuk egymást; vagy elviseljük egymást, ha rossz a hangulatunk. A szeretetszövetségünkhöz hozzátartozik, hogy többször ajándékozunk a Szűzanyának valami áldozatot a kegyelmi tőkébe. Ha a Szentlélek köztünk van, akkor könnyebb az áldozathozatal és nagy belső örömmel adjuk. Az is lehetséges, hogy bizonyos belső erő van ilyenkor bennünk.

Feladat: Csendben maradunk a háziszentélyben és csak azt kérjük: „Jöjj, Szentlélek, hogy növekedjen a szeretet közöttünk!”

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

51. Növekedés a szélességben

Kedves Barátaim!

Már volt szó arról, hogy a szeretetszövetségünk növekszik mélységben és magasságban. Most azt szemléljük, hogy a szeretetszövetségünk szélességben növekszik. Ez azt jelenti, hogy kezdetben csak kevés ember volt az életkörünkben: néhány jó barát, a házastárs, gyermekeink... És a többiek nem fontosak nekünk. Néha haragszunk, amikor olvassuk az újságban, hogy ez vagy az történt, de az emberek nem igazán fontosak nekünk, mert túl messze vannak. Ez változik, ha növekszik és fejlődik a szeretetszövetségünk a szélességben. Hogyan lesz ez? Odaadunk mindent a Szűzanyának és vele együtt Jézusnak. És akkor azt látjuk, hogy Jézus az egész világ királya; hogy Ő igazán szeret minden embert. Akkor Jézussal, a Mennyei Atyával együtt odafordulunk ezekhez az emberekhez és szeretjük őket. Ez természetesen nemcsak a jóföltételünk miatt lehetséges, hanem kell, hogy a Szentlélek a szívünkben legyen és vezessen minket, hogy szeressünk sok-sok embert. Ez nem úgy történik, hogy egyszerre szeretünk minden embert, hanem odafordulunk konkrét emberekhez. Egy emberhez, akivel útközben találkozunk, akire haragszunk, amikor látjuk, hogy milyen, hogy miket csinál. Odafordulunk hozzá és mondjuk neki: Látom, a Szűzanya szeret Téged, hát akkor vele együtt én is szeretlek Téged! Ez egy kis munka, amihez edzés is kell. Lehet itt edzeni magunkat. Fontos, hogy nem engedjük, hogy a szívünkben valamilyen antipátia legyen. Kedves Barátaim, ha a szívünkben visszautasítás marad, az nem jó. Mert sok-sok benső erőt elhasznál, és belül a szívünkben gyengék leszünk. Vigyázzunk, ha ilyen rossz gondolatunk jön! Csak azt mondjuk: Most nem! És odafordulunk minden emberhez. Azokhoz a furcsa emberekhez is, akikről az újság ír vagy látunk a tv-ben. Odafordulunk hozzájuk és kérjük: Szentlélek, segíts neki!

Feladat: Kiválasztunk 1-3 személyt, akik nekünk nem rokonszenvesek, és odafordulunk hozzájuk és mondjuk, gondoljuk: Hiszem, hogy a Jóisten szeret Téged!

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

52. Növekedés a hosszúságban I.

Kedves Barátaim!

Most azt nézzük, hogyan fejlődik a szeretetszövetségünk a hosszúságban. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy az emberekkel való kapcsolataink idővel megváltoznak. Régen valaki a jó barátunk volt. Majd később csinált valamit, ami fáj nekünk, és lassan eltávolodtunk egymástól. Ez nagyon finom dolog, alig érezhető. A távolság növekszik, és holnapután a másik már messze lesz. Tehát mit csinálunk? Újra meg újra, ha észrevesszük, hogy növekszik valamilyen módon a távolság köztünk, akkor odafordulunk és a szívünkkel mondjuk: Bármilyen is lesz, szeretlek! A szeretetszövetségünk ha ilyen módon a hosszúságban növekszik és fejlődik, ez egy kicsit nehéz. Amikor fiatalok vagyunk, nem nagyon nehéz. Minden embert szeretünk, de hát az évek során sok-sok rossz tapasztalatunk lesz.

Feladat: Egy kicsit átgondolni, hogyan állunk azokkal, akik régebben közel voltak, jó kapcsolat volt közöttünk és most nagyon távol vannak. Még egyszer szívből keresni a másikat, és még egyszer mondani neki: Megint jó lesz a kapcsolatunk! A szívünkben mondjuk, nem mindig lehet találkozni. Fontos, hogy a szívünkben jó legyen vele a kapcsolat. Hálát adunk érte!

Tehát keresünk egy konkrét embert, akivel nem olyan jó a kapcsolat. Valami rossz van köztünk. De most odafordulok hozzá és mondom neki: Bármilyen is volt, szeretlek!

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

53. Növekedés a hosszúságban II.

Kedves Barátaim!

Szemléljük tovább a szeretetszövetség növekedését! Most a házasságunkról akarok beszélni. Már nem vagyunk olyan fiatalok. Az a veszély fenyeget, hogy a házasságban valamilyen módon „okosak” leszünk. Ez azt jelenti például, hogy én már tudom, hogy milyen a társam. Először azt gondoltam, hogy a társam olyan jó ember, de most már „okosabb” vagyok. Ő nem olyan jó, nem olyan... Igaz! Vannak a kapcsolatunkban rossz tapasztalatok, de miért vannak ezek a rossz tapasztalatok? Azért, hogy növekedjen a szeretetünk. Ha a szeretet nehéz helyzetben van, ez hasznos. Mert így növekszik a szívünkben a szeretet. Bármilyen volt, szeretlek! – mondjuk a házastársunknak is. És ezeket a nehézségeket felajánljuk a Szűzanyának a kegyelmi tökébe. Szép dolog az, ha a háziszentélyünkben vagyunk, elidőzünk és felajánljuk a Szűzanyának e nehézségeinket.

Feladat: Odamegyünk a háziszentélyünkbe, csendben maradunk és felajánljuk a Szűzanyának azt, ami nehéz volt a kapcsolatunkban.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

54. Szentélyt építünk

Kedves Barátaim!

Ha jól látom, nemsokára szentélye lesz a Háromszor Csodálatos Anyánknak itt Magyarországon. Ez azt jelenti, hogy Ő hozzánk akar jönni. Nemcsak a házukban akar lakni, hanem uralkodni akar egy saját területen, és ott nevelni az embereket. Erről lesz most egy kis elmélkedés, mert ezt nem könnyű megérteni.

Olyanok vagyunk, hogy az emberi életnek légkörre van szüksége. Minden térségnek saját légköre van. Egy sportpályán, ahol fociznak, sajátos légkör van. A strandnak, az autópályának, az erdőnek más-más saját légköre van. A légkör nagyon fontos a lelki élet számára. Ha jó légkörben vagyunk, akkor jól érezzük magunkat, és növekszük az öröm, az erő. Ezt Kantenich atyánk észrevette, és a Schönstatt-mozgalomnak adta ezt az utat: Jó légkörben kell növekedni, nevelni. Ezért hoztuk létre a háziszentélyünket. Azt akarjuk, hogy a házukban mindig legyen jó légkör. Ez igazán más, mint egy vallásos csoport, ahova összejövünk, találkozunk, aztán megint hazamegyünk. Ott is van légkör, de csak abban a kis időben, estében, amikor összejövünk és beszélgetünk. Nekünk Óbudaváron van olyan légkör. Tudjuk, hogy ez mit jelent, hogy milyen szép ott lenni. De hiányzik még valami! Hiányzik egy olyan hely, ahol a Szűzanya köztünk van. Ő találkozni akar velünk és nevelni szeretne minket. És most nemsokára építünk egy szentélyt. A szentély mellett lesz a mozgalom háza, ahol az előadások lesznek. Új étkező is lesz benne, ahol együtt reggelizünk, ebédelünk, vacsorázunk. Olyan kis konyha is lesz természetesen, ahol lehet kávé főzni és beszélgetni. És természetesen egy kicsit nagyobb iroda is. Látják, akkor majd a családnapiainkon, ha lesz 20 perc szünet, könnyen elmehetünk a szentélybe a Szűzanyához, csak 40 lépés, kicsit ott maradunk és visszatérünk. Akkor a családnapiainkban a Szűzanya közelebb lesz. Ezt kérjük, hogy növekedjen egy kicsi, de igazi Schönstatt-központ.

Feladat: Kérjük a Szűzanyánkat: Gyere hozzánk!

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

55. Biankó felhatalmazás

Kedves Barátaim!

Már régóta várjuk, és most reméljük, hogy nemsokára lesz schönstatti kápolnánk és schönstatti központunk. Már régóta vártuk. Emberi módon szólva túl sokáig is. De a Jóisten tudja, hogy mit csinál; és most örülünk.

Mit adunk a Szűzanyának? Természetesen most újra fel akarjuk ajánlani áldozatainkat a kegyelmi tőkébe. De ha visszaemlékezünk, volt a schönstatti történelemben olyan esemény, ami érdekes nekünk most. 1939-ben történt. A nemzetiszocialisták vezették Németországot. És Schönstattban, ott fenn megszállták a palottinus iskola nagy házát, és alapítottak benne egy új iskolát. Az új igazgató hangoztatta, hogy most itt, ebben a rossz régi kolostori környezetben új nemzetiszocialista légkör lesz. Ez azért volt veszélyes, mert nem lehetett tudni, mi lesz a szentéllyel. És akkor a Schönstatt-mozgalomban valami szép dolog kezdődött. A schönstattiak a Szűzanyának biankó felhatalmazást adtak. Ez annyit jelentett, hogy azt mondták a Szűzanyának: Csinálj velünk, amit akarsz! Elfogadunk, és mindent, azt is ami nagyon fáj, odaadunk Neked a kegyelmi tőkébe. Kérjük, hogy mutasd meg itt a szentélyben, hogy hatalmas vagy!

Kedves Barátaim, természetesen ez nem más, mint amire Jézus is tanít bennünket a Miatyánkban: Legyen meg a Te akaratod! De ezt egy bizonyos konkrét formában is el lehet mondani, meg lehet úgy általában is imádkozni. És akkor ez volt a lélek bensejében: Csinálj velünk, amit akarsz! Mindent elfogadunk és odaadunk Neked, mutasd meg, hogy hatalmas vagy!

Kedves Barátaim, talán nekünk is fontos ez a dolog. Most, amikor közeledik a szentélyünk, odaadjuk egészen magunkat a Szűzanyának: Csinálj velünk, amit akarsz! Tudom, hogy ez a lélek már jelen van a közösségünkben. Tudom, hogy ez a lélek erős. Biztos vagyok, hogy mi mint közösség, válaszolni fogunk erre a helyzetre.

Feladat: Kis időt szakítunk és gondolkodunk: Hogyan volna lehetséges, hogy mi mint közösség, egészen odaadjuk magunkat a Szűzanyának a szentélyünkért.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

56. Inszkripció I.

Kedves Barátaim!

Mit jelent biankó felhatalmazást adni a Szűzanyának a szentélyben? Ez semmi más, mint amit a Miatyánkban mondunk, hogy *legyen meg a Te akaratod*. De látják, a szívünk olyan, hogy először és mindjárt „nem”-et mond, és talán később gondolkozunk. A szenvedéseink, a lustaságunk, a büszkeség mindjárt beszélnek, ha valamilyen nehezebb helyzetbe kerülünk. Mindjárt beszélnek. És talán utána kicsit gondolkodunk, és akkor tudjuk: Jaj, ezt nem kellett volna!

Ezért Kantenich atyánk azt csinálta és mondta, hogy elő kell készíteni a szívünket a szenvedésre. Tehát nem csak biankó felhatalmazást adunk, hanem „inszkripciót”^{*} is. Vagyis beleírjuk a szívünket a Szűzanya szívébe, és ezt meg is mondjuk neki. És akkor a Jóisten küldhet, amit akar. Készen vagyunk. Valamilyen módon beleírjuk a nevünket a Szűzanyánk szívébe és ő is beleírja a nevét a mi szívünkbe. Ez egy szép kép, képes kifejezés. Kantenich atya Szent Ágostontól vette át. A lényege, hogy keressük a szívegységet a Szűzanyával. Ha erre törekszünk, akkor készen vagyunk elfogadni, amit a Jóisten küld. Konkrétan mondjuk: Ha valami keresztet, szenvedést akarsz nekünk adni, küldheted!

A mi bűnös szívünk ugyanis olyan, hogy „nem”-et mondunk rögtön és csak utána gondolkozunk. Ezért már előre felkészítjük a szívünket és mondjuk a Szűzanyának: Édesanyánk, ha akarsz nekünk keresztet küldeni, kérjük szépen, küldjed! Ha akarsz nekem szenvedést küldeni, kérem szépen, küldjed! Természetesen csak azt, amit a Jóisten, a Mennyei Atya akar, semmi mást!

Ez egy lélektani módszer, a szívünkben levő „nem”-et megváltoztatni „igen”-re. Látják, ez a nehézségünk. Például ha a házastársam valami olyat tesz, ami nem tetszik nekem. Akkor olyan nehéz azt mondani, hogy Jóisten, Te adtad nekem ezt a házastársat és ezért elfogadom őt. Ehelyett mindjárt azt mondjuk: „*Te vagy a hibás!*” Ezt nem szabad! És aztán később, később, később... rátalálunk és mondjuk: *Igen, Atyám!* Ezért mi is, mint a többiek,

* Inszkripció (latin szó: inscriptio) jelentése: beírás. A fentivel rokon értelemben először Szent Ágoston használta egy barátjának írt levelében: „*beírtalak a szívembe*”.

előkészítjük a szívünket arra a helyzetre, ha a Jóisten szenvedést küld. Azt mondjuk Neki: „*Istenem, ha küldeni akarod nekem ezt, kérem szépen, küldjed!*” A szívünk a Szűzanya szívében és szívével együtt egészen Jézushoz tartozik, és Jézussal a Mennyei Atyához.

Kedves Barátaim, ez kemény dolog, de nagyon szép munka! Szép lenne, ha a szentélyünkben növekedne ez! Ha lenne olyan új élet a közösségünkben, hogy meg tudnánk a Szűzanyának ezt az örömet szerezni.

Természetesen most még nem tudjuk kérni a Jóistentől azt, ami fáj, de tudjuk mondani. Elképzelünk egy konkrét fájdalmat. És mondjuk: Jóistenem, ha akarod, küldheted ezt nekem. Látják, ez a benső harc minden embernek kell. És nem tudjuk elérni, nem lehetséges. Ezért kezdjük ezt a benső harcot. És közben a szívünk azt mondja: „*Mindent, csak azt ne!*” Kentenich atyánk azt mondja, hogy akkor harcolunk a szívünkkel. Mondjuk: *Jó Istenem, ha akarod, igazán küldheted! És hinni fogom, hogy Te vagy mögöttem!*

Természetesen a legjobb, legnagyobb dolog, amire az ember képes: a biankó felhatalmazás. Az inscripció pedig egy mód arra, hogy végre elnyerjük, hogy a konkrét esetben sikerüljön.

Feladat: Mit csinálunk? Mondjuk: Jó Istenem, ha akarod, küldheted!

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

57. Inszkripció II.

Kedves Barátaim!

Most egy kicsit mélyebben meg akarjuk ismerni a schönstatti történelmet. 1942. január 20-ról lesz szó. Ebben az időben Kentenich atyánk a börtönben volt. Nehéz helyzet volt, mert várható volt, hogy őt is Dachaubá, a koncentrációs táborba viszik. Abban az időben Kentenich atya nagy gondja volt, hogy a schönstatti mozgalom, először is a papok meg a nővérek, mélyebben szeressék a Jóistent, a Szűzanyát; hogy a szeretetszövetség igazán az életformájuk legyen. Szerette volna megnyerni a papokat arra, hogy inszkripciót csináljanak a Szűzanyával. Tehát hogy odaadják az életüket a Jóistennek és készek legyenek szenvedni Schönstattért és a Jóisten Országáért. De a papok vonakodtak. Természetesen igen veszélyes helyzetben voltak. A nácik támadták az egyházat, és fennállt annak a veszélye, hogy bebörtönzik és koncentrációs táborba viszik őket. Nehéz helyzet volt. Nehéz volt a viszony Kentenich atyánk és a schönstatti papi közösség között is.

Így jött el 1942. január 20-a. A Mária-nővéreknek sikerült megnyerni a börtönorvost, aki előzőleg már Kentenich atyát is egészségesnek nyilvánította. Azt mondta az orvos, hogy ha Kentenich atya beteget jelent, akkor hajlandó újra megvizsgálni és azt mondani, hogy Kentenich atya nem mehet a koncentrációs táborba, mert beteg. Tudtára adták ezt titkos úton Kentenich atyának, és a döntés az ő kezében volt.

Kentenich atya azonban azt mondta: *Nem akarok ilyen módon megszabadulni. A papok adják oda magukat egészen a Jóistennek, csináljanak inszkripciót, és akkor szabad leszek.*

A Jóisten előtt mi egy család vagyunk. Amit egy családtag csinál, az érinti a többieket is. Természetesen ez nemcsak Schönstatra áll, hanem az egész egyházra is. De itt volt most egy konkrét eset, mely azt kívánta, hogy Krisztus misztikus teste élő legyen.

Kentenich atyánk 1942 január 21-én hozta meg ezt a döntést és adta tovább titkos úton a munkatársainak Schönstattba:

Nem a diplomáciájuk által akarok megszabadulni, hanem a kegyelmi töke által. A papok közössége csináljon inszkripciót és akkor szabad leszek.

Feladat: Csendben szemléljük Kentenich atyánk és a Schönstatti mozgalom kapcsolatát: Amit a mozgalom csinál, fontos Kentenich atyának; amit Kentenich atya tesz, fontos a mozgalomnak.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

58. Inszkripció III.

Kedves Barátaim!

Tovább szemléljük Schönstatt történelmét. A Mária-nővérek mindjárt mondták: készek akarunk lenni arra, hogy szenvedjünk, hogy egész életünket odaadjuk a Jóistennek, hogy Kentenich atyánkat kiszabadítsuk a börtönből. Aztán a papok is lassan ezt mondták. És így Kentenich atyánk Dachauba ment. De ez a lépés, ez a hangulat, légkör, hogy egészen odaadjuk magunkat a Jóistennek, hogy azt csinálhatsz velünk, amit csak akarsz, ez 1942. január 20-án kezdődött a Schönstatt-családban és tart azóta is. Fontos, hogy itt Magyarországon mi, Kentenich atya első társai, akikkel kezdődött itt a családmozgalom, hogy erre mi is gondoljunk. Lehetséges, hogy mi is egészen átadjuk magunkat a Jóistennek a szeretetszövetségben? Kedves Barátaim, ez a kérdés. Ahol Schönstatt és a kápolna kegyelme növekszik, ott kell, hogy legyenek, akik odaadjuk az életünket egészen az édesanyánknak.

Feladat: Szép lenne, ha mi (a házaspári közösségünk) még egyszer odaadnánk magunkat a Szűzanyának a szeretetszövetségben, hogy a Szűzanya igazán tudjon közénk jönni a szentélyben.

Gyermekekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

VII. Kentenich atya példája

59. Magányosság

Kedves Családjaim!

Keressük az életünk mögött a Jóisten tervét; keressük, hogy az egyes események által hogyan vezet bennünket. A Mennyei Atya szeret minket és eszközül akar használni bennünket.

Először a házasságunkban megtapasztalt vezetésről beszéltünk; ő vezetett minket egymáshoz. Aztán szemléltük az embereket az utunkon. Vannak köztük kis próféták, akik arról beszélnek, hogy a Jóisten szeret minket. És beszéltünk a szentmiséről, ahol a Jóisten sokféle módon közel van. Beszéltünk a házasságunk nehézségeiről, és végül a szeretetszövetségről, annak mélységéről, magasságáról, szélességéről és hosszúságáról, a Jóisten közelségéről.

Most megint újra kezdjük. Látják, ez a mi módszerünk. Mindig újra és újra, más oldalról próbáljuk megérteni, hogy a Jóisten közel van és vezet minket. És ha a végén a szívünkben biztosak vagyunk abban, hogy a Mennyei Atya vezet minket, akkor sikerült.

Most Kentenich atyánkkal együtt meg akarjuk nézni újra az életünket. Meg akarjuk tapasztalni, hogy a mi életünk és az ő élete nagy rokonságban van.

A fiatal Kentenich atya, amikor még fiú volt, nagyon magányos volt. Ez természetes. Valamilyen módon minden ember magányosnak érzi magát. De Kentenich atyánk azt mondta, hogy ez neki nagyon kemény és nehéz dolog volt. Hogy azt, ami benne volt, nem tudta továbbadni másoknak. Kicsit idegen volt ebben a világban. Ez azért volt, mert valamilyen módon egy új világ kezdődött benne. Természetesen együtt volt Jézussal, a Szűzanyával. De mégis megmaradt ez a magányosság. Amikor Kentenich atya erről beszélt, nagyon keményen mondta: *Egyedül voltam az egész világmindenségben.*

És most szemléljük a saját életünket. Talán mi is tapasztaltuk, hogy sokszor magányosak voltunk, vagyunk; hogy nem tudjuk továbbadni azt, ami bennünk van; hogy senki sem ért meg minket. Abban az időben, amikor

Kentenich atya magányosnak érezte magát, megtapasztalta, hogy van egy jó társa, aki megérti: a Szűzanya, az anya, a királynő, Mária.

Azt kérdezzük most, hogy amikor mi magányosak vagyunk, Kentenich atyához hasonlóan rátalálunk-e erre a kapcsolatra? A Szűzanya mellettünk áll, ő szeret minket és el akar kísérni. A szeretetszövetségben együtt vagyunk vele. Mély kapcsolatban odafordul a szívével felénk és azt mondja: *Veled vagyok!*

Feladat: Szemléljük, mondjuk: „Velem vagy, Édesanyám!”

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

60. Magányosak vagyunk

Kedves Barátaim!

Most mint házaspár szemléljük a fiatal Kentenich atya életét, ahogy magányosnak érezte magát. Talán néha ez is előfordul, hogy mi mint házaspár, magányosnak érezzük magunkat. Mert egy olyan világban élünk, amelynek más az életstílusa, életmódja. Akár jobbra, akár balra nézünk, senki se ért meg bennünket. Talán ha a Schönstatt-közösségben körülnéznénk, de itt is ugyanaz a helyzet. A Jóisten szívesen csinálja ezt, hogy úgy vezeti az embereket, hogy a magányba hívja őket. Mert ha magányosak vagyunk, a Jóisten közelebb van, jobban megtapasztalható. Ez azt jelenti, hogy a Jóisten akkor ebben a magányban a harmadik. Ha mi mint házaspár, magányosak vagyunk, amikor nem értenek meg minket a többiek, akkor a Jóisten ezzel azt akarja mondani: *„Veletek vagytok! Én vagyok a harmadik a szövetségetekben.”* És akkor valamilyen módon hasonlónak érezzük magunkat Kentenich atyánkhoz. Így szólunk hozzá: Kentenich atyánk, Te fiatal korodban sokszor magányos voltál – meg később is –, a példaképünk vagy. Jó atyánk, Veled együtt érezzük, hogy a Jóisten közel van. Ez a magányosság megmaradt Kentenich atyánk életében. Nemcsak a fiatalember volt magányos, hanem a felnőtt atya is. A II. világháború után történt: Kentenich atyánk visszajött Dachauból, a koncentrációs táborból. Egy alkalommal egy nővérrel beszélgetett és a nővér mondta: Jaj de jó, hogy megint itt van! Most együtt építhetjük Schönstattot és a nagy mozgalmat. Itt vannak a nővérek és az atyák, akik megértik Önt... Erre Kentenich atyánk így szólt: *„Nővérem, soha senki sem értett meg engem!”* Pedig ott volt szent tanítványa: Engling József; és sok okos professzor társa volt Schönstattban. *„Senki sem értett meg engem!”* – azt mondta. Ez természetesen érthető, mert a Jóisten nagy dolgokat adott neki. De nemcsak azért, hanem azért is, mert az ember szívét a Jóisten úgy alkotta meg, hogy igazán csak Ő tudja megérteni. A Jóisten szereti, ha magányosak vagyunk, mert Ő akar lenni számunkra a nagy „Te”; a nagy személy, aki velünk van.

Feladat: Összeülünk a háziszentélyben, jól érezzük magunkat és szemléljük csendben: Senki sem ért meg minket, magányosak vagyunk. Akkor a Jóisten mondja: Ez ugyanaz, mint Kentenich atyánál; de én Veletek vagytok.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

61. Mi az igazság?

Kedves Barátaim!

Kentenich atyánk életében, teológus hallgató korában volt egy nagy krízis. Mivel elég okos volt, kérdezett, kérdezett, kérdezett. És a szegény tanárok nem mindig tudtak válaszolni, kicsit féltek tőle. De ő nem személyesen velük akart harcolni, hanem csak az igazságot kereste. Mi az igazság?! És hogyan lehet megérteni, megismerni?

Talán mi is itt vagy ott tapasztaltuk ezt. Már nem olyan Európában élünk, mint a középkorban, ahol az egész térségben mindenki tudta, hogy mi igaz. Holnap bárhol épülhet egy mosé, amit egy muszlim közösség épít. Nálunk már van is. Vagy egy buddhista templom. Nem tudom, hogyan van ez itt Magyarországon, de nálunk Buddha hangja hallható. Egy buddhista pap csinálja a beszédeket, és olyan sok érdekes dolog van benne! És végül azt kérdezzük, keressük, hogy mi igaz? Valamilyen módon meg tudjuk érteni ezt a fiatal Kentenich egyetemistát, aki kérdezte: Mi az igazság? Természetesen ez nekünk valószínűleg nem olyan éles, valószínűleg nem fáj annyira emiatt a lelkünk. Ez veszélyes! Az a veszély, hogy a végén azt mondjuk, és ez, Barátaim, sokszor hallható is, hogy minden egy kicsit igaz és minden egy kicsit nem. Végül is nem lehet megmondani, hogy melyik vallás igaz és melyik nem. Ha aztán azt mondjuk, hogy a mi katolikus egyházunk birtokolja az igazságot, az emberek válaszolják: „*Hát reméljük, de ki tudja?!*”

Ebben az esetben Kentenich atyánknak sokat segített Mária. Ő mellette állt ebben a benső harcban, amikor kereste az igazságot; amikor kereste, hogy meg lehet-e az igazságot ismerni? Bárhogy is volt, azt tapasztalta, hogy a Szűzanya közel van, és jó kapcsolatban volt vele. Innen lelki-szellemi erőt kapott, és a Szűzanyával újra tudott kezdeni.

Feladat: Szemléljük: Mi az igazság? Keressük és megtaláljuk az igazságot a Szűzanyával való kapcsolatban.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

62. Házasságunk igazsága

Kedves Barátaim!

Ha Kantenich atyánk olyan kemény módon kereste az igazságot, akkor nekünk is szabad azt egy kicsit keresni. Nem kell, hogy minden mindjárt helyes legyen. Szabad keresni és kérni. Most megnézzük a házasságunkat, szemléljük és kérdezzük: Mi a mi igazságunk? Mondhatjuk valamire, hogy ez a mi eszményképünk. Mondhatjuk, hogy ezért vagyunk. Azt is mondhatjuk, hogy mi megértjük egymást. Vagy ellenkezőleg, sokszor nem értjük egymást és magányosak vagyunk egymás mellett. Ebben az esetben közel vagyunk Kantenich atyánkhoz, aki kereste az igazságot. Talán azt mondjuk akkor egymásnak, hogy nem értelek, de hiszem, hogy a Szűzanya közel van. Érdekes, lehet abban hinni, hogy a Szűzanya közel van. Ha akkor nem is vagyunk szellemileg közel egymáshoz, de a Szűzanyához közel vagyunk. És ha a Szűzanyához közel vagyunk, ő meg fogja mutatni a következő lépést. Látják, mi a következő lépés? Szeretni egymást. És ezt a szeretetet odaajándékozni a kegyelmi tökébe. A Szűzanya közel van és mondja: Barátom, természetesen nem érthetsz meg mindig mindent; és van neked egy házastársad, akit sokszor igazán nehezen értesz meg. De az mindig lehetséges, hogy szereted a társadat és nekem ajándékozod a szeretetedet a kegyelmi tökébe. A Szűzanya közel van és valamilyen módon érthető, amikor mondja nekünk: „*Nem megérteni, hanem szeretni!*” És akkor visszakapjuk az ajándékot, a társunk személyisége világosabb lesz. Ha szeretünk valakit, akkor jobban megértjük. Ha áldozatot adunk a Szűzanyának valakiért, akkor jobban megértjük.

Feladat: Mondjuk a társunknak: Nem értelek! Odamegyek a Szűzanyához és mondom: Nem értem őt! És akkor ő válaszolja: De szeretni lehet! És mi mondjuk a társunknak: Társam, nem értelek, de szeretlek! Odamegyünk a Szűzanyához és kérjük: Segíts, hogy megértsem a társamat! És ő válaszolja: Szeresd, akkor majd megérted!

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

63. Önálló gondolkodásra nevelés

Kedves Barátaim!

Kísérjük Kentenich atyánk életét, és keressük, hogy mit mond nekünk ez az élet. Természetesen ez a mi saját felfedezésünk, hogy ez vagy az mit jelent nekünk. De akarok itt egy kicsit segíteni.

Amikor Kentenich atyánk fiatal pap volt, először (latin) tanári feladatot kapott. Olyan iskolában tanított, ahol a fiúk papok akartak lenni a palottinus közösségben. Kb. így kezdte a tanítást: A jövőben most együtt fogunk dolgozni. Sokat fogok követelni tőletek, de ti is sokat, a legmagasabbat követelhetitek tőlem. És a következő időkben jó barátok leszünk. *Nagy elvárás mindkét oldalon és jó barátság!* – ez volt a célja. A latin nyelvet akarta felhasználni arra, hogy a fiúkból önálló személyiségeket neveljen. Ezért nem egyszerűen csak megtanította a nyelvtani szabályokat, hanem példát mondott és még egyet és még egyet... a fiúknak, és kérdezte őket: Mi itt a szabály? A fiúk keresték és megtalálták. Ez a keresés és megtalálás a fiúk szellemi munkája volt. És néha, amikor latin szöveget kellett fordítani, és egy diák valami hibásat mondott, nem javította ki, hanem kérdésekkel rásegítette a helyes megoldásra. Addig adta a segítő kérdéseket, amíg a fiú rájött, megtanulta a helyes választ. Tehát az volt a célja, hogy a fiúk ne csak megtanulják az anyagot, hanem önállóan megszerzett, helyes tudásra tegyenek szert. Később, amikor ezt már tudták a fiúk, már nem ő adta a segítő kérdéseket sem, hanem az egyik fiú segített a másoknak. Ha szükség volt a segítségre, Kentenich atya felszólított egy fiút, hogy most ő adjon segítő kérdéseket. Így ennek a fiúnak most új módon át kellett gondolnia a tudását. Ebben már megmutatkozott egy kicsit az önálló személyiség.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

64. Engem érdekel, amit mondasz!

Kedves Barátaim!

Most azt szemléljük, hogy mi hogyan beszélünk egymással?

Amikor mint házaspár beszélünk egymással, és egyikünk mond valamit, gyakran előfordul, hogy a másik jobban tudja és ezért magyaráz és vitatkozik. Általában ilyenek az emberek. A mi beszélgetési módunk azonban olyan, hogy amikor a társam mond valamit, az számomra érdekes. Hiszem, a szívemben biztos vagyok abban, hogy a társam nem buta, hanem elég okos ember. (Már csak azért is, mert én is okos vagyok, és ő a házastársam; és csak a buta ember házasodik butával.) Tehát keresem a társam beszédének az értelmét. És a társam meg fogja kérdezni: Te mit gondolsz? Hogyan látod ezt a helyzetet? Azzal a hittel nézek a társamra, hogy ő mindig valami érdekeset mond nekem. Nekem egy okos társam van! Természetesen néha segítünk egymásnak és megkérdezzük: Te hogy látod ezt a helyzetet? Mindig így tanulunk egymástól.

Kedves Barátaim, nálunk a családmozgalmunkban most épp van egy nagyon érdekes helyzet. Sok családnapot házaspárok tartanak. Az egyházban ez általában nem így van. Általában a papok a tanítók. Nálunk a családnapon a házaspárok a tanítók. Látják, így növekszik most valami az egyházban. A laikus ember is tud önállóan gondolkodni, és meg tud tanulni beszélni. Természetesen mindig kapcsolatban maradunk Tilmann atyával, a pápával, a püspökünkkel, a papunkkal. De közben növekszik a szellemileg önálló, erős laikus.

Feladat: Tudom-e azt mondani, hogy amit a társam nekem mond, az érdekes? Összeülünk a háziszentélyünkben és azt mondjuk egymásnak: Amit Te nekem mondasz, az érdekes számomra!

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

65. Önálló személyeket nevelünk

Kedves Barátaim!

Kentenich atya először latin tanár volt. Érdekes, hogy neki fontos volt, hogy önálló személyiségeket neveljen. És most mi is ezt tesszük a gyermekeinkkel. Kedves Barátaim, ez munka! Mi mindent jobban tudunk, a gyerekek semmit se tudnak. És akkor tanítjuk őket, kezdődik a munka! Először is a kamaszokról van itt szó. Sokszor odafordulunk hozzájuk és kérdezzük: *Hogy látod Te ezt?*

Természetesen szabad a kamasznak a saját ruháit az áruházban kiválasztani. Természetesen bízunk benne, és adunk neki pénzt is, hogy saját felelősségre bevásárolhasson, például a ruháit vagy más dolgokat, iskolai szereket stb. Az nem jó, ha a gyermekünknek kell mindig jönni és pénzt kérni. Adjunk neki egy hónapra vagy egy hétre elég pénzt! Miért ne?! És mondjuk neki, hogy ebből a pénzből kell mindent megvásárolnod. Ez a bizalom, Barátaim, ez nagyon fontos! Bízni bennük, hogy tudnak dönteni és be tudnak vásárolni.

De nemcsak a vásárlásról van szó, hanem a normális, általános beszélgetésben is. Ha beszélünk a gyermekünkkel, akkor tanulhatunk. Aki tanulni akar a kamasz gyerekeitől, ő igazi jó nevelő. Bízunk abban, hogy a szívükben, szellemükben növekszik nemcsak egy emberi lélek, hanem a Szentlélek is. Hiszünk és bízunk ebben! Jaj, édes Istenünk, segíts a gyermekünknek!

Feladat: (Kedves Barátaim, ne haragudjanak, ha keményen beszélek most, de ez olyan nagyon fontos dolog!) Beszélünk tehát egymással arról, hogy mit tanultunk a múlt héten a nagy gyermeküinktől?

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

66. Gyermekünk zsebpénze

Kedves Barátaim!

Azt mondtuk, hogy a családmozgalomban Kantenich atya módszerét, stílusát akarjuk követni, alkalmazni. Kantenich arra ösztönözte a diákjait, hogy higgyenek magukban, hogy képesek önállóan gondolkozni és talán dönteni is.

Most a zsebpénzről akarok beszélni. A modern embernek a pénz nagyon fontos. Mert minden döntéshez, hogy mit kezd az életével, pénz kell. Pénz kell ahhoz, hogy háza legyen vagy autója stb.

Fontos tehát, hogy a gyermeküknek már korán legyenek tapasztalatai a pénzzel való bánásmódról. Bocsánatot kérek, kedves Barátaim, de ez így nem helyes. Például a gyermekünknek, ha már 10 éves, adunk minden hónapban – kezdetben minden héten – pénzt, és azt mondjuk neki: Ezen a pénzen kell megvenned az iskolai füzeteidet, könyveidet és – kérem szépen egy kicsit többet adni – hogy ezen a pénzen lehessen csokoládét is vásárolni. Kezdetben talán azt mondja a gyermek: „*Jaj de jó!*” – és az összes pénzen csokit vesz. Aztán jön és panaszolja: „*Jaj, Édesanyám, nincs pénzem és fizetnet kell vennem!*” És akkor mi mondjuk, hogy hiszen kaptál arra is, de most adok megint. Vigyázz jobban a jövő hónapban! Így tanulja meg a gyermek, hogy a pénzt felelősséggel használja. Érthető? Ez fontos! Vagy ha a nagylány már 15 éves, természetesen több pénzt kap, mint a kisgyermek, és ruha vásárlására is kap pénzt. Ezt is megtanulja, mert ha vesz valami furcsa darabot és mindenki mondja: „*Jaj de furcsa!*” – akkor tanul belőle. Vagy ha maga varr valamit, akkor észreveszi, így olcsóbb. Így növekszik a pénz használatára vonatkozó tapasztalat, és ez, Barátaim, nagyon fontos!

Beszéltünk Kantenich atyánkról, aki engedte, hogy a fiúk maguk fedezzék fel a latin nyelv szabályait. És most mi engedjük a gyermekünknek, hogy használja a zsebpénzt. De a cél ugyanaz: Önálló személyiség!

Gyermekekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

67. Az igazi szabadság

Kedves Barátaim!

Kentenich atya 1912-ben az iskola lelki nevelője lett, spirituális atyának mondták. Ez neki nagyon fontos volt, mert az volt a belső nagy hivatása, hogy új embert teremtsen, neveljen. Az volt a célja, hogy ez az új ember szabad és erős legyen. És akkor azt a feladatot kapta, hogy nevelje a fiúkat. Ő lett a gyóntatójuk és minden héten tartott nekik egy előadást a lelki életéről.

Kentenich atya az elején tartott egy előadást a programjáról, amely a Schönstatt-mozgalomban fontos helyet kapott (előalapítás). Azt mondta: *Meg akarjuk tanulni magunkat erős, szabad, papi személyiségekké nevelni. És ezt édesanyánkkal, Szűz Máriával akarjuk megvalósítani.* Ez volt a célja: szabadnak lenni. És a fiúk – nem fiatalok, hanem kamaszok – számára ez nagyon érdekes volt. A lelki nevelés ugyanis abban az időben egészen mást jelentett. Akkor a rend és a fegyelem volt a legfontosabb: azt kell...; azt kell...; azt kell... A házirend, mely több mint 100 pontból állt, leírta, hogy mit szabad és mit nem. És mert ez a házirend ilyen kemény volt, nem volt valami jó a hangulat. Nem volt öröm a házban. És akkor jött ez a Kentenich atya és mondta: Egymást és magunkat arra akarjuk nevelni, hogy szabad emberek legyünk. Olyan erős emberré, aki a saját döntéséből él. Mondhatjuk, hogy ez ugyanaz, mint kezdetben, amikor latint tanított. De most (közvetlenül) a személyiségről volt szó. Újra és újra sok példát hozott a szentek életéből, hogy hogyan nevelték ők magukat. De hogyan lehetséges a szabadság egy olyan házban, ahol olyan sok parancs van?! Ez nem nehéz. Nem azért engedelmeskedünk, mert kell, hanem mert akarunk. És ha szeretetből engedelmeskedem, akkor szabad vagyok. A háttérben arra gondolunk, hogy Jézus is engedelmeskedett az Atyának és meghalt értünk a keresztfán. Ebben mutatkozott meg a tökéletes szabadsága. „*Atyám, neked szabad!*” Kentenich atyánk erről abban az időben nem beszélt, hanem csak a benső szabadságról és az öntudatról. És ez új téma volt abban a körben.

Kedves Barátaim, ez a mi célunk. Házasságban élek, nem azért, mert kell, hanem mert akarom. Még egyszer döntünk egymás mellett. Még egyszer megint Téged választalak házastársamul. Még egyszer kijelentem, hogy Veled maradok, bármi is lesz. Még egyszer döntünk egymás mellett.

Feladat: A szabadságról van szó, és mi mint házaspár, azt mondjuk:

Még egyszer Téged választalak házastársamul.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

68. Mária segít

Kedves Barátaim!

Kísérjük Kentenich atyát, és ami az ő életében volt, mi is tapasztalhatjuk. Ma a Máriához fűződő kapcsolatáról és a szeretetszövetségről akarok beszélni. Amikor a fiatal Kentenich atya nevelni kezdte a fiúkat, a szabadságot adta nekik programul. Ezt nyíltan kimondta és a fiúk örültek neki. De Barátaim, most egy kicsit komolyan beszélek, ez is egy kicsit veszélyes volt. Látják, amikor sok parancs van, ez a sok parancs biztonságot ad. Amikor a szülők vagy az egyház megmondja a fiatalnak, hogy ezt és ezt kell tenned, akkor az így kijelölt út kb. biztonságos. A szabadság útja viszont mindig egy kicsit veszélyes. Mit fog csinálni a gyermekem, ha engedem, hogy a saját döntése szerint tegyen? Kentenich atyánk ebben az esetben nagyon biztos volt, mert hitte, hogy a Szűzanya nagyon közel van. Mert a Szűzanya Kentenich atya szívében nagyon közel volt és kísérte őt. Ez nagyon mély és szép tapasztalat volt, hogy a Szűzanya vele van mint anya, mint királynő. Ezt a tapasztalatot, hogy a Szűzanya mindig vele van, tovább akarta adni a fiúknak. És így lehetséges a szabadság. Ha Krisztus anyja ilyen közel van a szívemhez, akkor élhetek a szabadságban. Akkor újra meg újra döntést hozhatok, és megtalálhatom, hogy mi helyes és jó, mert a Szűzanya kísér engem. És így, amit csinálok, jó lesz.

Feladat: Keressük ezt a kapcsolatot a Szűzanyával, és mondjuk neki: Édesanyánk, Mária, kísérj el minket! Kísérj el engem, és add nekem az igazi benső szabadságot!

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

69. Újra Téged választalak!

Kedves Barátaim!

Mária sajátos módon közel volt Kentenich atyához. Ez már látható volt 1912-ben is. A fiúknak meghirdetett programja szerint nem a parancs volt az első a keresztény életben. Nem is a szokás, hogy ezt eddig így és így csináltuk, tehát a következőkben is így kell csinálni, hanem a szabad döntés. Ez, Barátaim, kicsit veszélyes volt! Ha azt mondom az emberemnek, hogy tessék dönteni, nem tudhatom, hogy mi lesz, mit fog dönteni. De Kentenich atyának nagyon mély tapasztalat volt a szívében, hogy a Szűzanya itt van közel. És a Szűzanya szívéből kap szeretetet Jézushoz, szeretetet a Jóistenhez. És látja Mária szívében az igazi egészséges emberi természetet. Tehát ha valaki a szívét egyesíti a Szűzanyáéval, így tud dönteni és nagyon valószínű, hogy jó lesz a döntése.

Most ezt magunkra mint házaspárra vonatkoztatjuk. Az idők folyamán növekszik a házastársi szeretetünk. Sok esetben – nem mindig, de sokszor – úgy növekszik, hogy nehezebb lesz a szeretet. Mert mindkét személyiség, a férj és a feleség, egy kicsit saját úton mennek. És néhány év után már messze járnak egymástól és ez nehéz. Akkor keressük a Szűzanya közelségét és vele együtt újra döntünk egymás mellett; még egyszer házastársamnak választalak, szeretlek. De Barátaim, ez nem könnyű, még egyszer dönteni! A saját tapasztalatom szerint sok esetben ez nem könnyebb, hanem mindig nehezebb lesz. Még egyszer Édesanyánkkal együtt döntök: Szeretlek! Barátaim, ez nagy dolog! De Mária tud segíteni nekünk.

Feladat: Arra gondolunk, szemléljük, hogy itt van a társunk és itt van a Szűzanya. Keressük a Szűzanya közelségét. Újra kapcsolatba lépünk vele és vele együtt odafordulunk a társunkhoz és mondjuk: Szeretlek!

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

70. Mária gyermekei vagyunk

Kedves Barátaim!

Még egyszer szemléljük, hogy a Szűzanya közel van. Ez a katolikus nép tapasztalata, hogy dolgainkkal, problémáinkkal hozzá mehetünk. Nemcsak a nagyokkal, a kicsikkel is.

Kentenich atya Dachauban a koncentrációs táborban mindenben hiányt szenvedett. Aztán végre szabad volt csomagot kapni kintről (így a nácnak kicsit olcsóbb volt a foglyok ellátása). Kentenich atya a sok beszéd miatt gyakran szenvedett meghűléses torokgyulladásban. Ezért növesztett szakállt is, amit azonban Dachauban le kellett vágatnia. A barakkokban, ahol laktak, a (földes) padló mindig hideg volt. Ezért néhányan kaptak otthonról meleg papucsokat. Az egyik pap adott Fischer József schönstatti atyának is egy párat. Fischer atya ismerte Kentenich atya nehézségét, hogy állandóan meghűléssel küszködik, ezért elvitte a kapott papucsot Kentenich atyának. Kentenich atya e szavakkal fogadta: *„Látja, József, éppen tegnap kértem a Szűzanyát, hogy küldjön nekem papucsot! És Te jössz ma, és hozod nekem a papucsot!”* Megtapasztalta itt is, hogy a Szűzanya gondoskodik Róla a kis dolgokban is.

Barátaim, ez nekünk azért nagyon fontos, hogy alázatosak legyünk, hogy a szívünkben igazi gyermekek legyünk és eszerint éljünk. Mert egy vallásos ember számára a legnagyobb veszély a büszkeség! Ha mindig jövünk Jézushoz, a Jóistenhez, a Mennyei Atyához és kicsi dolgokat kérünk, akkor alázatosak, nyitottak maradunk. Ha együtt élünk ilyen módon a Szűzanyával, gyermekek leszünk Jézusban, aki így beszélt a Mennyei Atyával. Ha a Szűzanya gyermekei vagyunk a kicsi dolgokban, akkor a szívünk hasonlónak lesz Jézuséhoz.

Feladat: Mit kérünk a Szűzanyától? Kérjünk tőle valami kis konkrét dolgot!

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

71. Egy szív Máriával

Kedves Barátaim!

A Szűzanyával való kapcsolatunkra Schönstatt, Kentenich atya talált egy szép képet: *Szív a szívben!* A Szűzanyával egy szív vagyunk; élünk mint szív a szívben. Ez csak egy kép, nem több annál. A szív a szeretet jele, jelképe. Ezt meg lehet, meg kell próbálni. Arról a tapasztalatról van szó, hogy amikor a Szűzanya szívében élünk, amikor vele egy szív leszünk, akkor megnyílik a szívünk a Jóisten, a Gondviselés felé; megnyílik a szívünk Jézus számára. Ez érdekes, de így van! A Szűzanya nagyon kedves, nagyon jószágos ember, és néha egy kicsit kemény nevelő. Amikor ő vezet bennünket a keresztfá alá, és mi keressük a szívünkben ezt az egységet az ő szívével, hát akkor egy kicsit könnyebben megy. És lesz bennünk egy kis mosolygás: *Természetesen, megtesszük!*

Feladat: Édesanyánk, Szűz Mária, adj kegyelmet, hogy a szívünk eggyé lehessen a Te szíveddel!

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

72. Kegyelmi tőke

Kedves Barátaim!

Most a szeretetszövetségről beszélünk. Legutóbb arról volt szó, hogy a Szűzanyával egy szív leszünk. Most azt szemléljük, hogy a Szűzanya jön hozzánk, és mondja: *Kérem szépen, adj valamit a kegyelmi tőkébe!* Ez érdekes! Az az igazán szabad ember, aki tud ajándékozni. Egy szabad ember nem mondja folyton: „*Jaj, de nehéz az életem! Ki segít valamivel rajtam? Mit lehet kapni?*” Hanem tud adni. Ez egy különös nagyszívűség. Mi, keresztények, Jézusban tudunk egymásért a Jóistennek valamit ajándékozni. Mert Jézus (titokzatos) testében egy közösség vagyunk. E test egyik tagja ajándékozhat valamit: szenvedést, munkát a Jóistennek egy másik tag számára. Ezt nevezzük kegyelmi tőkének. Sok ember ad a Szűzanyának valamit a hétköznapi életben, és kéri, hogy áldja meg a többieket. Ez munka, Barátaim, ez munka! Igaz, hogy nagyon szép munka, de munka! És a feladat növekszik, nem lesz kevesebb, növekszik. Mindig van valaki, akinek szüksége van rám. Mindig van valaki, akinek szüksége van ránk. Mindig kell valakiért áldozatot hozni, szenvedni, dolgozni! Ezt kéri tőlünk a Szűzanya a szeretetszövetségben.

Hát, Barátaim, nagyon szép ez az élet! De nemcsak szép, hanem néha egy kicsit fárasztó, egy kicsit nehéz is!

Kérjük tehát: *Édesanyánk, adj nekünk olyan nagy szívet, hogy mindig újra és újra, minden nap tudjunk adni valamit a házastársunkért, a gyermekekért!* De nemcsak a rokonságra gondolunk, hanem az egyházra, a sok emberre... Ez érdekes, Barátaim, miért nem tudjuk kimondani: *Szűzanya, ké-szen vagyok, használhatsz engem, a szívemet!* És akkor ő jöhet, hogy használja a szívemet. Amikor itt vagy ott valaki nagy nehézségben van, akkor a Szűzanya használhat bennünket és mi segítünk. Valamilyen módon a szeretetért élünk, a kegyelmi tőkéért; Jézus élő testéért.

Feladat: Mondjuk a Szűzanyának, küldhetsz valamit nekem, egy nehézséget, keresztet, szenvedést. Szívesen elfogadom és odaajándékozom Neked egyházunkért.

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

VIII. Második megtérés

73. Második megtérés

Kedves Barátaim!

A második megtérésről lesz most szó. Mit jelent ez a szó: megtérés? Amikor valaki megtér, keresztény lesz. Mi kisgyermekként lettünk keresztények. A második megtérés alatt pedig azt értjük, hogy az ember átadja magát Istennek; hogy Isten akarata lesz a legfontosabb dolog az életünkben; hogy csak azt keressük, hogy mi Isten akarata. Így igazán az eszközei lehetünk, mert használhat, vezethet bennünket. Odafordulunk, odahozzuk, odaadjuk magunkat a közösségünkben a Jóistennek. A Szűzanya, schönstatti édesanyánk segíteni fog, hogy ez sikerüljön. Végül is ez a szeretetszövetségünk értelme, hogy az egész életünk szeretetté legyen. Szeretet Jézusban a Szűzanya, a Jóisten iránt; szeretet a társunk iránt. Azt mondtuk, hogy egyszer végre ezt megteesszük, hogy valamilyen módon átlépünk a másik oldalra; hogy a másik oldalon élünk, ahol már Isten vezethet és használhat minket.

Feladat: Arra gondolunk: Most a Tied vagyok, Istenem!

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

74. Tied vagyok, Atyám!

Kedves Barátaim!

A lelkigyakorlatunk végén a megtérésről beszélünk. Természetesen már régóta katolikusok vagyunk. De most arra irányítjuk a figyelmünket, hogy a lelkigyakorlatunk végén végre igazán akarjuk mondani a Jóistennek: Tied vagyok! Tied vagyok! – mondjuk a Jóistennek. – A Te gyermekeid vagyunk! Most szemlélhetjük, hogy Isten vezet minket az életünkben. Hisszük, hogy a Gondviselése csinált az életünkben minden apró dolgot is; hogy minden kis dologgal is terve van. Ez a nagy Isten ismer minden kis dolgot és vezet minket. Mi pedig mondjuk: Igen, Atyám! Így beszélt Jézus is az Olajfák hegyén, amikor mondta: Ne az legyen, amit én akarok, hanem amit Te akarsz, Atyám! Minden nap újra kezdjük. Talán segített ez a lelki-gyakorlat, hogy rátaláljunk, hogy az Ő akarata az életünkben a legfontosabb dolog; hogy mondjuk Neki: a Tied vagyok! Barátaim, ezt Jézusban mondjuk, mert mi mint keresztények, a szívünkben, lényünkben Jézussal egyek vagyunk. És Jézussal együtt mondjuk a Mennyei Atyának: Igen, a Tied vagyok, Atyám! És bármi lesz, dönthetsz és csinálhatsz velünk, amit akarsz. Mondjuk: Igen, Atyám, legyen a Te akaratod!

Feladat: Még egyszer mondjuk: Tied vagyok! Igen, Atyám!

Gyermekekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

75. Te ott vagy mögötte!

Kedves Barátaim!

Az életemben a Jóisten akaratának a jele: a házastársam. Tehát ahhoz, hogy a Jóisten, Jézus megmutassa nekem, hogy mit akar tőlem, nem kell egy angyalt küldenie, sem látomást vagy valami különös dolgot. Nem, nem! A Jóisten küld hozzám egy angyalt. Ki ez az angyal? Ki az én Gábor főangyalom? Ez a házastársam! Isten beszél ezen az angyalon keresztül hozzám. És az angyal mögött látom a Jóistent. Kedves Barátaim, ez nagyon szép dolog! Ilyen módon a társunk az életszentséghez vezető utunk. Mit kell tennünk?

Első lépésként mondjuk: Jóistenem, Te ott vagy mögötte! Ha megkapjuk a második megtérés kegyelmét, akkor ez normális dolog lesz a számunkra. A társunk mögött meglátni a Jóistent. Azt lehet mondani, hogy így változik meg az életünk. Mi ez a változás?

Már nem a saját terveinkkel, akaratunkkal foglalkozunk, hanem azt keressük, hogy mi a Jóisten akarata. A társunk mögött a Jóisten érezhető, látható, a Jóisten mindig így beszél velünk, a társunk lénye, szavai által. Ez nem azt jelenti, hogy mindig igent kell a társunknak mondanunk! Nem! De azt jelenti, hogy a társunk mögött meglátjuk, nézzük a Jóistent. A társunkon keresztül szellemi kapcsolatot találunk a Jóistennel. Szellemi kapcsolat a Jóistennel, ez azt jelenti, hogy most, amikor a társammal vagyok gondolatban, beszélgetésben, gyengédségben, e konkrét személyiség mögött megtalálom a Jóistent. És ez a Jóisten egy igazi jó Isten. Természetesen erről később még lesz szó, ez nem mindig könnyű. De minden személyiség „fárasztó”! És a Jóisten igazán nagyon kedves Isten, de nagyon fárasztó Isten. Ezért szeretjük Őt.

Feladat: A társunk mögött szemléljük a Mennyei Atyát.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

76. Jóistenem, szeretlek Téged!

Kedves Barátaim!

A második lépés: Nemcsak látjuk a Jóistent a társunk és minden dolog mögött, de szeretjük is Őt. A második megtérés olyan, mint amikor Szent Pál találkozott Jézussal Damaszkusz előtt. Utána már csak ezért a Jézusért élt, csak Érte akart dolgozni, élni. Kívánom, hogy ezt mi is megtapasztaljuk, hogy olyanok legyünk, akiknek az életében a Jóisten a legszebb, legfontosabb, legszimpatikusabb személyiség. A társunk mögött lássuk a Jóistent és szeressük Őt, és mondjuk is meg Neki, hogy szeretjük Őt! Bármilyen is volt, amikor este visszatekintünk az elmúlt napra, a dolgok, az események, a szerzett tapasztalatok mögött; de a társunk mögött is megtaláljuk a Jóistent és mondjuk Neki: Szeretlek Téged!

Feladat: Jóistenem, láttalak Téged és szeretlek!

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

77. Áldozatot hozunk

Kedves Barátaim!

Harmadik lépés: Áldozatot adok a Jóistennek. Szenvedek, csinálom, ami fáj, de csinálom, amit kell.

Az első: társunk mögött láttuk a Jóistent. Második: szeretttük őt. De ez nem elég! Valamit tenni is kell! És mit csinálunk? Azt, ami neki jó, ami neki fontos. Azt tesszük, amit kell a mindennapi életben. Kérem szépen, ne keressünk valami különlegeset! Azt keressük, amit minden nap várnak tőlünk. Azt, amit kell! A munkánkat, a jó kapcsolatokat, a gyereknevelést, kitakarítani a házat stb. Vagy szenvedni. Ha fáj valami, először a gyógyszert keressük, de a gyógyszer nem mindig segít, akkor azt mondjuk: szenvedni kell és mindent odaadni a Mennyei Atyának! És pont és kész! Tréfásan néha azt mondjuk a társunknak: Életszentségem eszköze, áldott légy mindörökre! Amikor általa érkezik a szenvedés, szabad mosolyogva ezt mondani. Ha van olyan szenvedés, Barátaim, akkor azt szívesen elfogadjuk és odaajándékozuk a Szűzanyának. És pont és vége! Nem vándorolunk a világon át szomorú arccal, hanem mindig egy kicsit vidámak vagyunk és mosolygunk, mert a Jóisten jó és jóságos! A társunk mögött látjuk a Jóistent, szeretjük Őt és Érte szenvedünk!

Feladat: Ha fáj a szeretet, csak annyit mondunk: szívesen!

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

BEFEJEZÉS

78. Az irgalom szava

Kedves Barátaim!

Amikor a Szűzanya együtt élt Jézussal, újra és újra növekedett a szívében az együttszenvedő képesség. Amikor mi, keresztények, együtt vagyunk Jézussal, az lesz a karizmánk, hogy a szeretetünk olyan erős lesz, hogy ha szenvedünk, mosolyogva szenvedünk. A mi karizmánk: az örömünk, mert szeretünk. Látják, Barátaim, akkor majd tudunk Jézussal együtt szenvedni! Amikor mi, emberek, szeretjük egymást, természetesen általában mindig van szenvedés is. Ilyen szenvedés nélküli életet nagyon ritkán ad Isten. Néha igen, de nagyon ritkán. De ezzel együtt jön a lehetséges nagy öröm is. Odafordulok a kedves társamhoz. Megmutatom neki, hogy szeretem. Mögötte meglátom a Jóistent, és természetesen a szeretet fájhat. Végül a mélységben új egységet találunk. És ez egy irgalmas egység. Mert tudom, hogy én is bűnös vagyok, nemcsak a társam. Ez szép, ha irgalmasak leszünk egymáshoz, másokhoz! Így leszünk nagyszívűek és valahogy szimpatikusak is. Látják, természetesen fontos, hogy az igazság igazság maradjon! És ami igaz, az igaz, és ami hiba, az hiba! De Barátaim, mindezt látjuk ugyan, de mégis irgalmasak leszünk az életben. Gyere hozzám, mondjuk a társunknak, most megint minden jó! Bármi is volt, most minden jó! És ha az életünkben vannak olyan rossz emberek, akik nekünk rosszat tettek, nekik is mondjuk, gyere, szeretlek, most minden jó!

Gyere, szeretlek, most minden jó lesz! Bármi volt, most jó lesz!

Feladat: Még egyszer keresünk valamit, ami fáj a házasságunkban vagy másokkal az életben; keresünk egy rossz tapasztalatot és mondjuk: Most elég, szeretlek, most minden jó!

Most minden jó! Reméljük, hogy az életünkben is ez lesz az utolsó szó! Az irgalom szava lesz az utolsó. Hogy végül, amikor Hozzá megyünk, a Jóisten fogja mondani: Gyere, látom, hogy bűnös voltál, de gyere, most minden jó. Ámen.

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk. Ámen.

TARTALOM

ELŐSZÓ.....	5
BEVEZETÉS.....	7
1. Időt ajándékozunk egymásnak	7
I. A házasságunkban megtapasztalt isteni vezetés	9
2. A Jóisten köztünk van a házasság szentségében	9
3. Isten velünk volt az elmúlt időkben.....	10
4. A Jóisten egymásnak teremtett minket	11
5. Istennek terve van velünk.....	12
6. Isten engem érted alkotott	13
7. Az első találkozásunk	14
8. Az első nehézségek közöttünk	15
9. Szokások a családukban, ahonnan jövünk.....	16
10. Nehézségek a családukban, ahonnan jövünk.....	17
11. Hol tapasztaltam, tapasztaltuk meg először a Szűzanyát?	18
12. Hol tapasztaltam, tapasztaltuk meg először Jézust?	19
13. Isten – atya	20
14. Az angyalok és a szentek szeretnek minket.....	21
15. Közös életünk eseményei mögött Isten állt.....	22
II. Emberek az életutunkon	23
16. „Rátok bízom ezt a gyermeket!”	23
17. Barátaink mögött a Jóisten áll	24
18. Tanáraink, apánk és anyánk, papjaink	25
III. A Jóistennek terve van.....	27
19. Egész életünk a Jóisten szívéből jön	27
20. Életünk részletei egy tökéletes terv részletei.....	28
21. Nekünk, kettőnknek otthonunk van Isten tervében	29
22. A szeretet növelésének öt módja	30
23. Eseményképünk	31
24. Házasságunk titkos célja	32
25. „Atyám, a kezedbe adom magamat!”	33
26. Kereszt az életünkben.....	34
27. Kereszt a házasságunkban	35

IV. Szentmise	37
28. Bocsánatot kérünk és adunk.....	37
29. Meghallgatjuk Isten szavát.....	38
30. Egyetemes könyörgések.....	39
31. Felajánlás	41
32. Prefáció.....	42
33. Átváltoztatás.....	43
34. Jézus köztünk van.....	44
35. Gyermekeink, barátaink, munkatársaink	45
V. Miatyánk	47
36. Miatyánk, aki a mennyekben vagy	47
37. Mi Atyánk a házasság szentségében	48
VI. Szeretetszövetség	49
38. Adj nekem valamit!	49
39. Házastársi hűség I.	50
40. Házastársi hűség II.	51
41. „Bogarak” I.	52
42. „Bogarak” II.....	53
43. „Bogarak” III.....	54
44. A szeretetszövetségünk növekszik és fejlődik.....	55
45. A mélységben való növekedés.....	56
46. Növekedés a magasságban I.	57
47. Növekedés a magasságban II.	58
48. Növekedés a magasságban III.....	59
49. Növekedés a magasságban IV.....	60
50. Növekedés a magasságban V.....	61
51. Növekedés a szélességben	62
52. Növekedés a hosszúságban I.....	63
53. Növekedés a hosszúságban II.	64
54. Szentélyt építünk	65
55. Biankó felhatalmazás	66
56. Inszkripció I.....	67
57. Inszkripció II.	69
58. Inszkripció III.	70

VII. Kentenich atya példája.....	71
59. Magányosság	71
60. Magányosak vagyunk.....	73
61. Mi az igazság?	74
62. Házasságunk igazsága	75
63. Önálló gondolkodásra nevelés	76
64. Engem érdekel, amit mondasz!	77
65. Önálló személyeket nevelünk.....	78
66. Gyermekeink zsebpénze.....	79
67. Az igazi szabadság	80
68. Mária segít	81
69. Újra Téged választalak!	82
70. Mária gyermekei vagyunk	83
71. Egy szív Máriával.....	84
72. Kegyelmi tőke.....	85
VIII. Második megtérés	87
73. Második megtérés.....	87
74. Tied vagyok, Atyám!	88
75. Te ott vagy mögöttem!	89
76. Jóistenem, szeretlek Téged!	90
77. Áldozatot hozunk	91
BEFEJEZÉS	92
78. Az irgalom szava	92

A Magyar Schönstatt-Családmozgalom
eddig megjelent kiadványai
a Családok a Családért Egyesület és a
és a Családkadémia-Óbudavár Egyesület
kiadásában
megtalálható és megrendelhető
az alábbi honlapcímen:

www.schoenstatt.hu/olvass

Rendelje meg az
Oázis című újságunkat!
(az újság kb. negyedévente jelenik meg)

www.schoenstatt.hu/oazis